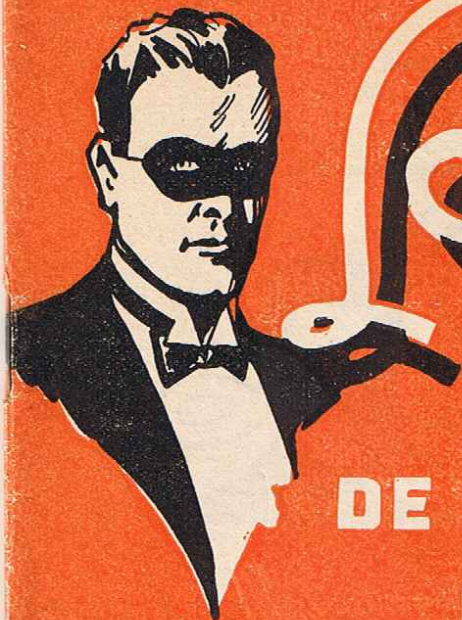

NIEUWE AVONTUREN

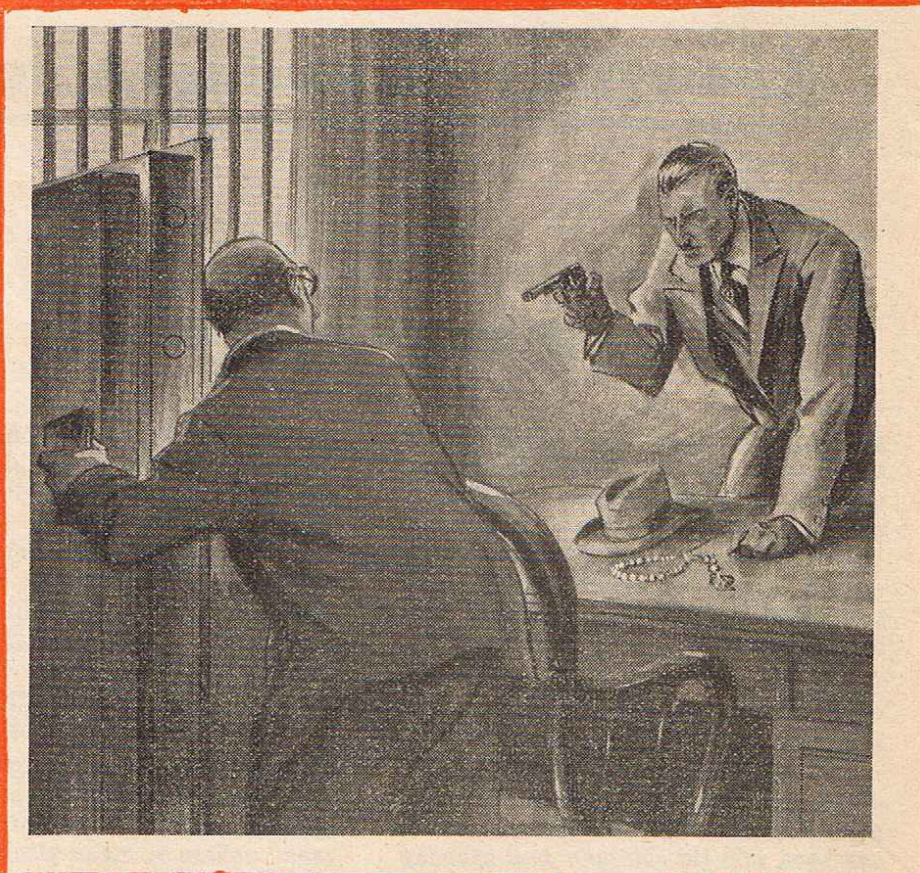
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Avontuur in Hollywood

Nr 2111

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIË : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Avontuur in Hollywood

HOOFDSTUK I.

EEN NUTTELOZE WAARSCHUWING

Als niemand het geweten zou hebben, dat Else Golding, de bekende filmactrice, naar Hollywood was gekomen, dan zou zij zelve wel voor de nodige openbaarheid hebben gezorgd, uit vrees wellicht, dat de bladen haar aanwezigheid over het hoofd zouden zien. Dit was echter niet het geval, want de Paramount, die haar geëngageerd had, had tevens voor een uitmuntende, hoewel dure, persagent gezorgd.

Deze maatregel van de bekende, grote film-maatschappij was misschien niet helemaal overbodig. Want Else Golding, begon wel aardig naam te maken, maar was eigenlijk nog een onbekende per-

soonlijkheid. Haar ster was plotseling aan het firmament in deze wereld van de schijn, verrezen. Een paar jaar geleden heette zij nog eenvoudig Betsy Gondeket. Zij was geboren in een Nederlands polderdorp en hoe zij aan het talent, dat zij ontegenzeggelijk bezat, was gekomen, daar begrepen de ingewijden niets van.

Maar hoe dit ook zij, binnen ongeloflijk korte tijd had zij carrière gemaakt en toen een producer van Hollywood, die in Europa, voor zaken rondreisde, haar slechts één maal gezien en gehoord had, aarzelde hij niet haar een contract voor te leggen, dat, als de voor-

waarden bekend zouden worden, menig oudere filmspeelster of -speler van jalouzie groen zou doen uitslaan.

Maar hoe begaafd en geroutineerd het jonge filmsterretje op haar speciale terrein ook mocht zijn, op één punt was zij nog zo groen als gras. Men had haar daarom de grootste voorzichtigheid aangeraden, want er waren voorbeelden over zogenaamde filmproducers, die later heel ordinaire oplichters bleken te zijn. Zij had deze wijze-goede raadgevingen opgevolgd, maar toen Jack Moser haar een groot voorschot uitbetaalde, begreep zij niet langer te behoeven aarzelen. Dit bedrag, plus het reeds door haar overgespaarde geld, had zij onmiddellijk belegd in juwelen. Deze behouden altijd hun waarde, zijn gemakkelijk mee te nemen en... kunnen als sieraden worden gedragen.

Else Golding was ijdel. Dit bleek al spoedig, want nauwelijks had zij haar intrek genomen in het Roosevelt Hotel, of zij verbaasde de gérant en het overige personeel en er is heel wat nodig om een Amerikaanse gérant te verbazen, door op klaarlichte dag uit de liftkooi te stappen, getooid met een hoeveelheid diamanten, waarvoor zich een keizerin zelfs niet zou hebben geschaamd.

Wat er precies gebeurd was na het ontbijt wist niemand, maar de beroemdheid was uit haar humeur, dat stond als een paal boven water.

Misschien had zij niet goed geslapen, misschien had zij iets gelezen in een blad, wat haar niet aanstond, in ieder geval lag er een wolk over haar jonge gelaat, dat steeds gewend was te glimlachen, en waarvan ook geen foto's bekend zijn of men ziet er al haar parelwitte tanden op.

Eigenlijk gezegd contrasteerden de diamanten wel enigszins met het verstoorde gelaat van de filmster, die in gezelschap was van haar secretaris, een nog jonge man, die echter niet heel veel haar meer bezat, en die haar volgde zo-

als een page in vroeger dagen zijn koningin moet zijn gevolgd. De naam van deze secretaris was Frans Bamberg, hij was een rasechte Hollander, maar hij sprak het Engels even uitstekend en zonder accent, als zijn jeugdige (en dikwijls nog al lastige) werkgeefster het Nederlands sprak.

Hij was een man van een jaar of 34 en hij was al vaker secretaris geweest van een beroemdheid; kwade tongen beweerden, dat hij daardoor zo snel zijn haar verloren had, ofschoon anderen volhielden, dat dit was toe te schrijven aan een wilde jeugd, die dus waarschijnlijk op zijn 20ste jaar al achter de rug moest zijn geweest.

In ieder geval bezat mijnheer Bamberg zeer veel ervaring, hij was doorkneed in zijn beroep, hij had het geduld van een lam, en de taaiheid van een gummihak, en meestal verdroeg hij de wispelturigheden, de nukken en de grillen van zijn jonge patrones met bewonderenswaardige lankmoedigheid.

Het tweetal sprak meestal in een wonderlijk taaltje met elkaar, hetgeen noodzakelijk was, omdat de filmdiva een levendige aard had, van de hak op de tak sprong, onophoudelijk van onderwerp veranderde, en het idioom, dat zij gebruikte, liet afwisselen naar de aard van dat onderwerp.

Zij staken zwiingend de reusachtige hotelvestibule over, nagestaard door de gérant, die beurtelings naar de reusachtige klok in het midden van de beide trapvleugels en naar de juwelen om de hals van de nieuwe gast keek, en pas toen de filmster zich vlak bij de draaideur bevond, wendde zij zich met een ruk naar haar secretaris toe, en beet hem toe, verre van vriendelijk:

— Blijf je er nog altijd bij Frans?

— Natuurlijk blijf ik er bij, antwoordde Bamberg, met een poging om te glimlachen.

— Maar zij hebben mij gezegd, dat het hier gewoonte is om overdag juwelen te dragen.

— Dan hebben ze je wat wijsgemaakt, Else, hernam de secretaris hoofdschuddend. Men doet het niet in Amerika, evenmin als in enig ander land.

De filmartiste keek haar secretaris met haar blauwgrijze ogen aan en vroeg:

— En zouden mijn collega's in Hollywood het ook niet doen? denk je?

— Stellig niet!

— Fine! Dat doet de deur dicht; dan had ik dus groot gelijk, mijn juwelen aan te doen! Ik wist immers wel, dat ik de goede weg had gekozen! riep Else zegevierend uit, en toen stormde zij met zoveel haast door de draaideur, dat haar secretaris door twee vakken van die deur van haar gescheiden werd, en dus onmogelijk kon voorkomen, dat er zich een heer tussen de jonge vrouw en hem indrong, die haar, eenmaal buiten gekomen, op de schouder tikte.

Bamberg werd rood en vroeg, zodra hij daartoe in staat was aan de brutale indringer:

— Wat moet dat betekenen, mijnheer? Weet u wie u voor heeft?

— Jawel, Miss Else Golding, antwoordde de man bedaard, en ik was zo vrij haar op de schouder te tikken, omdat ik vreesde, dat zij mij anders zou ontsnappen.

— Heb ik u goed verstaan, noemt u het woord ontsnappen? vroeg Bamberg verontwaardigd. Als u een journalist bent, dan had u zich gisteren bij het gezelschap moeten voegen, waaraan Miss Golding een interview heeft toegestaan. Ik kan onmogelijk toelaten, dat een enkeling zo vlak voor een moeilijke repetitie zich nu weer bij haar komt indringen. Verwijder u dus, als ik u verzoeken mag!

Inplaats van dit te doen, keek de heer vanuit een hoogte van ruim 6 voet, van onder hoog opgetrokken wenkbrauwen op Frans Bamberg neer en zei toen, nog altijd volmaakt kalm:

— Ik verwijder mij alleen, mijn waarde heer, als ik dat zelf nodig acht. Ik

heb zeker het twijfelachtige voorrecht met de secretaris te spreken? Als dat zo is, dan vind ik dat u een zonderlinge opvatting hebt van uw plicht en van de aard uwer bemoeiingen.

— Zoiets is mij nog nooit gezegd! barstte Frans Bamberg uit.

— Dat is ook duidelijk aan u te zien! hernam de lastige vreemdeling spottend. U had Miss Golding moeten wijzen op het onzinnige om op dit uur van de dag en in een stad als Los Angeles zulke kostbare juwelen te dragen. U bent hier niet in Amsterdam, vergeet u dat niet.

Mijnheer Bamberg sloeg ~~dadelijk~~ om als een blad aan een boom.

Plotseling vond hij die andere een sympathieke, alleraardigste man, en dat kwam alleen maar, omdat die man zijn eigen gedachten had uitgesproken!

— Nu zie je het Else, dat ik gelijk heb, jubelde hij. Ik heb het je ontraden om die juwelen te dragen en mijnheer valt mij bij.

— Maar, caramba, ik heb de juwelen nodig om er mee te repeteren! riep de filmster kwaad.

— Dat kunt u met valse juwelen ook doen. Iedere inspecient kan u daaraan helpen. Paramount heeft die valse rommel bij kilo's.

— Maar u denkt toch niet, mijnheer, dat een vrouw als ik, namaak zal dragen, riep Else Golding vol afschuw uit. Ik liep nog liever regelrecht het water in.

— Ik kan mij dat voorstellen van iemand van uw karakter, miss, ging de vreemdeling onverstoorbaar voort. Maar als u dan volstrekt die juwelen wil dragen, vervoer ze dan op een wat veiliger wijze naar de studio's. Ik zeg u nogmaals dat u hier niet in Amsterdam bent, en de hemel weet, dat het met de veiligheid in die stad ook al niet te best gesteld is, maar het is een besjeshuis, vergeleken bij deze stad. Geloof u mij, Miss Golding, u zult hier geen tien stappen hebben gedaan, of zekere elementen

zullen weten, ten eerste dat u prachtige juwelen hebt, en ten tweede, dat u een onvoorzichtige vrouw bent, die met die juwelen op een zeer zorgeloze wijze omspringt.

De jonge vrouw stond een ogenblik besluiteloos.

Zij liet haar blikken dwalen over het geweldig grote plein, waaraan het Roosevelt Hotel gelegen is. Het was er zeer druk op dat uur. Het krioelde van taxi's, bussen, trams, vrachtwagens en particuliere auto's.

Vooral de laatste voertuigen trokken haar aandacht door hun grootte en hun uiterlijk. Het waren merendeels wagens met speciaal bestelde carrosserieën, en men begrijpt, prachtige auto's ziende, dat men hier inderdaad in het hartje was van die wereld, waar het goud onophoudelijk rolt en waar het met gulle hand wordt rondgestrooid.

Het kwam haar ondenkbaar voor, het leek haar belachelijk, dat men zich in zulk een stad op klaarlichte dag niet over straat zou durven begeven, alleen omdat men een snoer diamanten ter waarde van honderd twintig duizend gulden om de hals had. Daar stonden immers de knappe, reusachtige agenten, daar reed juist een grote patrouillewagen van de politie voorbij, van gepantserd staal, donkerblauw geschilderd en dan die lachende, blauwe hemel, die ontzaggelijke wolkenkrabbers, dat uitgestrekte plein met zijn duiven rondom het middenplantsoen, juist zoals op het plein van San Marcus in Venetië; het leek te dwaas, dat men in zulk een stad gevaar zou kunnen lopen.

— Bent u van de politie? vroeg zij plotseling, het blanke, tere gezichtje even opheffend naar de lastige bemoeial, die meer dan een hoofd groter was dan zij zelve.

— Niet bepaald van de politie, antwoordde de man glimlachend, maar ik heb toch zeer veel met de politie uitstaande. U zoudt mij zonder de plank ver mis te slaan, particulier detective kunnen noemen. Wat doet het er ook

toe? De hoofdzaak is, dat ik volmaakt bevoegd ben om u te waarschuwen. Ik weet wat er in u omgaat. U ziet deze lachende vrolijke stad, u ziet de stralende zon, de opgewekte gezichten, de goedgeklede mensen, de flinke politieagenten en u vergeet wat zich achter dit alles bevindt, u vergeet... de onderwereld miss Golding! U hebt u nog niet geheel kunnen ontworstelen aan de idee een Nederlandse te zijn en u kunt zich volstrekt niet voorstellen welk een hemelsbreed verschil er is, tussen de misdaad in Amsterdam en die in New York, die weer niet te vergelijken is bij het bendewezen in deze stad!

Want Los Angeles is nog altijd rijk en waard om geplunderd te worden! En zij wordt geplunderd, dat verzeker ik u. U zult de studio niet bereiken, van welk voertuig u ook gebruik maakt, van de tram, die naar Hollywood rijdt, van het spoor, van een taxi, of een gehuurde luxe-wagen, of het zal geweten worden door tien, twintig schelmen, die u zullen bespieden, die uw gewoonten zullen leren kennen, en die u binnen een week van uw prachtige sieraden zullen hebben ontdaan.

— U gelooft mij niet?

— Ik weet het niet, wijfelde Else Godding.

— Wel, neem er dan de proef van, zei de man ongeduldig. U vertrouwt natuurlijk op uw begeleider. U kunt zich niet voorstellen, dat iemand het zou wagen midden op straat een vinger naar u uit te steken, en toch verzeker ik u, Miss Golding, dat in deze stad gemiddeld per dag vijf of zes overvallen plaats vinden, en dat niet alleen 's nachts, maar ook als de zon aan de hemel staat. Leest u dan geen kranten?

— Ik lees ze, zonder er een woord van te geloven, antwoordde de jonge kunstenaar.

— Dat is op zich zelf een bewonderenswaardig beginsel, en als het meer werd toegepast, zou de wereld waarschijnlijk heel wat gelukkiger zijn, meende de vreemdeling, maar het zou

toch niet kwaad zijn, als u heel wat dingen, die er in staan maar liever wél geloofde.

— U neemt mij de woorden uit de mond! riep Frans Bamberg uit.

— Dat was mijn bedoeling niet, mijnheer, u kunt ze terugkrijgen. Wat denkt u te doen Miss Golding?

— De filmdiva wierp het mooie hoofdje in de nek, wierp de lastpost een hooghartige blik toe en zei vastberaden:

— Ik ben niet bang. Ik denk er niet aan, mij vrees te laten aanjagen, door iemand, die ik niet eens ken. En ik geloof ook niet aan al die praatjes. Ik ben voornemens, met mijn juwelen aan, door Los Angeles te gaan, en naar de repetitie in de studio!

De vreemdeling gaf niet aanstonds antwoord, maar keek de filmster door-dringend aan. Pas na enige ogenblikken zei hij nadrukkelijk en met zijn gelaat dicht bij het hare:

— Als dat zo is, Miss Golding, dan kan ik u dat natuurlijk niet beletten. Maar luistert u dan eens goed naar mij. U gaat nu naar de repetitie, nietwaar? Nu, ik durf u bijna voorspellen, dat u die prachtige diamanten, die daar nu vruchteloos pogen, in sierlijkheid met uw hals te wedijveren, niet meer zult hebben, juist wanneer u ze nodig zult hebben. Om duidelijker te zijn: ik zou bijna met u durven wedden, zo onvoorzichtig zijt gij, dat uw halssnoer u ontstolen zal zijn, vóór we drie uren verder zijn.

De vreemdeling had met zoveel nadruk en ernst gesproken, dat zelfs de luchthartige Else er van onder de indruk kwam. Wat mijnheer Bamberg betreft, hij was er bleek van geworden.

Toen echter schudde Else het blondgelokte hoofdje en zei bijna tartend:

— Nu, wie u dan ook zijn mag, die weddenschap zoudt u verliezen.

— Dat zou ik niet met zoveel zelf-zekerheid volhouden, miss Golding, her-nam de onbekende ernstig. Gij denkt natuurlijk bij u zelf: Ik zal het snoer in mijn handtas bergen, ik zal het mijn

secretaris in bewaring geven, ik kan het wegsluiten in het ijzeren kistje, dat op mijn logeerkamer staat, en zo kan ik het meenemen naar Hollywood, maar dat alles zal u niet baten, als het lot eenmaal beslist heeft, dat u dat collier zal worden ontstolen, Miss Golding.

— Juist vandaag?

— Juist vandaag!

— En binnen drie uren?

— Binnen drie uren! gaf de onbekende ten antwoord.

Else Golding liet haar luidste, helderste lachje horen, het zilveren lachje dat reeds miljoenen bioscoopbezoekers had verrukt, en zei plotseling weer ernstig en met een harde uitdrukking in haar ogen:

— Het is niet mijn gewoonte, mijnheer, mij aan bedreigingen te storen.

— Het is geen bedreiging, het is een waarschuwing, Miss Golding.

— Noem het zoals gij wilt, ik ben gewend mijn eigen wil door te zetten.

— Ook als die sport u ruim honderd duizend gulden kan kosten?

— Ook dan! Ga mee, Frans, heb je mij niet verteld, dat ik duizend dollar boete moet betalen, als ik te laat voor een opname kom?

— Het staat in het contract, broemde de secretaris. En denk erom, u bent hier niet bij de UFA, die naar je pijpen danste. Ze zijn hier streng als beulen, en ze zullen je duizend dollar laten betalen, al was je maar 60 seconden over de vastgestelde tijd.

— Vooruit dan, en wel bedankt voor uw vriendelijke inlichtingen, mijnheer! riep Else uit. En de onbekende kreeg een hoofdknikje, dat menig bewonderaar van de beminde filmkünstleres met een fortuin had willen betalen.

Het volgende ogenblik was zij weggesneld naar de rand van het trottoir en wenkte een taxi. De waarheid gebiedt te verklaren, dat zij de linkerhand daarbij stevig gedrukt hield op haar halskuiltje, waar enige van de prachtige, beroemde diamanten zichtbaar waren.

Die bemoeial sprak natuurlijk wartaal, maar men kon toch nooit weten, en zeker was zeker.

De taxi bracht hen binnen tien minuten naar het hoofdstation, vanwaar de trein naar Hollywood zou vertrekken, die de korte afstand in een half uur aflegt.

Onderweg snapte en babbelde Else honderd uit en Bamberg luisterde beleefd, maar in de vaste overtuiging, dat zijn mooie patrones zoveel sprak, om een onrust te verbergen, die haar ondanks alles niet wilde verlaten.

Dat was maar al te duidelijk te zien aan de krampachtige gebaren, die zij, ondanks zichzelf naar het kostbare halssnoer maakte.

Toen zij Hollywood bijna bereikt hadden, verwijderde de secretaris zich even en toen hij weer in de salonwagen terugkeerde, waarin nog slechts vijf andere reizigers zaten, toen droeg Else haar halssnoer niet meer.

Haar trouwe secretaris wilde reeds een uitroep van schrik slaken, en wees op haar blanke, slanke hals, maar zij zei een beetje verlegen:

— Het is natuurlijk waanzin, c'est de la folie, maar ik heb het maar in mijn tas gestopt.

— Goed zo! Dat is een pak van mijn hart. Je hebt de tas toch wel behoorlijk gesloten?

— Natuurlijk!

— Geef mij dan het sleutelje maar voor alle zekerheid en laat mij eerst zien of de tas wel goed dicht is.

Else Golding droeg een tas, een geschenk van vereerders, uit soepel hertenleder, een soort van middending tussen een wandeltas en een klein valies, en dat met een fraai bewerkt sleutelje gesloten kon worden.

Bamberg overtuigde zich dat de tas wel degelijk dicht was, deed het sleutelje in zijn vestzak en zei met een zucht van verlichting:

— Nu kan ons tenminste niets meer gebeuren! Als zij de tas tenminste goed

vasthoudt. Ik zal zo gauw mogelijk voor een eigen wagen zorgen, Else. Dat reizen met een trein is ongemakkelijk en ook gevaarlijk.

Een paar minuten later hield de trein stil voor het perron van het landelijke, onder klimop bedolven station van Hollywood, twintig jaren geleden nog een onbekend gehucht van een tiental huizen.

Aan het station namen zij opnieuw een huurauto en reden daarmee naar het geweldige terrein, waarop Paramount zijn studio's heeft neergezet, een reeks gebouwen van glas en staal, beton en cement.

Else Golding had misschien gedacht, dat er een leger van afgevaardigden haar zou komen verwelkomen, en het is zelfs niet zeker, of zij niet half en half verwacht had een soort van liedertafel uit het land van herkomst te zullen zien opdagen, die haar een begroetingslied zou hebben toegezongen. Maar dat bleek een vergissing.

Er kwam een man in een vuilwitte tennispantalon en een vaalgrijze trui, die een zeer beroemde regisseursnaam droeg, die haar krachtig de hand drukte en zei, dat ze juist op tijd was.

Men wees haar een kleedkamer aan, warm en benauwd, ofschoon ze groot genoeg was en het was haar tenminste een voldoening, dat de deur versierd was met de befaamde, koperen ster.

— De sleutel, Frans! beval Else, zodra zij kennis had genomen van haar nieuwe omgeving.

— De sleutel! Waarvan, Else? vroeg Bamberg.

— Are you crazy? Natuurlijk de sleutel van mijn tas. Vlug een beetje!

— Van je tas? En die geef ik je nog geen vijf minuten geleden, beneden in de vestibule van het hoofgebouw!

De filmartiste verschoot van kleur en keek haar secretaris aan met ogen, die het publiek maar zelden te zien krijgt.

— Geen grapjes, wat ik je verzoeken mag, Frans. Daarvoor ben ik niet in stemming. Ik ben helemaal niet in de

vestibule geweest, want ik ben buiten-om gegaan en jij hebt mij de sleutel niet gegeven.

— Maar je tas hangt open! schreeuwde Frans Bamberg.

Else Golding rukte de tas naar zich toe en gaf een gil.

Zij viel neer op de stoel, die gelukkig juist achter haar stond en kreet:

— Gestolen! Het halssnoer is weg!

En met krijtwit gezicht keek zij de secretaris aan, die zijn knieën voelde knikken en stotterde:

— Die man had dus gelijk met zijn waarschuwing! Honderd twintig duizend gulden naar de maan!

— Dat is nog niet eens het ergste, jammerde Else, zich met beide handen in het gepermanente haar woelend.

— Niet het ergste, wat zou er dan nog erger kunnen zijn?

— Dat ze vals zijn, stommeling, en dat ik voorgoed geblameerd ben, als dat wereldkundig wordt!

HOOFDSTUK II.

HET ONDERZOEK

Een ogenblik stonden de beroemde kunstenaars en haar secretaris elkaar verstomd aan te kijken.

Misschien was Bamberg wel degene, die het ergst verbluft was.

Uit de aard van zijn beroep wist hij zeer veel van zijn werkgeefster af, maar hij had er nooit het flauwste vermoeden van gehad, dat zij valse juwelen had kunnen bezitten.

Die bekentenis was haar dan ook zo-even eigenlijk ontsnapt, in de eerste ontsteltenis, en het was duidelijk aan haar expressief gezicht te zien, dat zij er al spijt van had.

Maar dat het waar was, Bamberg twijfelde er geen ogenblik aan. Het was een echte kreet des harten geweest, en als een ware vrouw vond Else Golding het veel erger, dat door de diefstal zou kunnen uitkomen, dat zij valse juwelen droeg, dan dat zij geleden zou hebben door die roof, als ze eens echt waren geweest!

De jonge vrouw begon plotseling wanhopig heen en weer te lopen, haar klei-

ne handen tot vuisten gebald en telkens opnieuw uitroepend:

— Hoe is het mogelijk! Hoe is het mogelijk! Wij zijn toch geen van beiden gek. Ik weet heel zeker, dat ik jou het sleuteltje niet gevraagd heb. Als het moet, zal ik het bezweren!

Bamberg wilde iets zeggen, maar hij hoorde voetstappen naderen en hij had nog maar juist de tijd, om haar zacht de raad te geven:

— Houd je mond over die diefstal!

— Ben je krankzinnig? Mijn mond erover houden? Ik moet ze juist tot iedere prijs terug hebben, mijn diamanten!

— Verzwijg dan tenminste dat ze vals zijn, riep de secretaris haar toe op een toon van wanhoop.

— Dat zal ik zeker! antwoordde de jonge vrouw. Nooit zou ik durven bekennen, dat ik op klaarlichte dag met namaakjuwelen over straat ben gegaan. Men zou mij uitlachen, ik zou voorgoed onmogelijk zijn.

Maar toen moest ze zwijgen, want de deur ging open, zonder dat er zelfs ge-

klopt werd en er kwam een man binnen, in hemdsmouwen en zonder boord, zo dik en groot als Else Golding alleen nog maar in haar dromen had gezien.

— Even voorstellen, zei hij kortaf. Caspar Fountain, anders gezegd, Cas, productie leider. Bent u klaar? Wie is die heer? Ik zie dat u nog niet eens geschminkt bent. Wilt u wat voortmaken? We staan te wachten. Iedere minuut is hier kostbaar. Iedere seconde zoudt u kunnen zeggen. Aangenaam met u kennis te hebben gemaakt, ik zal de kapper naar u toesturen. Over vijf minuten draaien we. Wie is die heer? Maar dat heb ik al eens gevraagd. Het doet er ook niet toe. Vijf minuten dus.

En na deze op hortende, hijgende toon, als van een asthmalijder, uitgesproken rede, greep de dikke man weer naar de deurknop en schoof zijn zwaar lichaam naar buiten, zonder dat Else ook maar een woord had kunnen zeggen.

En nauwelijks was de deur weer met een dreunende slag dichtgevallen of de filmactrice barstte verontwaardigd uit:

— Dat is kras! Daar houdt toch alles mee op! Zo iets is me nog nooit overkomen! Die kerel behandelt me alsof ik een dienstmeid ben, een winkeljuffrouw!

— Dat schijnt hier zo de gewoonte te zijn, zei Bamber schouderophalend. De mensen zijn hier zo kort aangebonden en kribbig geworden, omdat de zaken miserabel gaan. En daar ze nooit overdreven beleefd zijn geweest, kun je het resultaat ervan dus wel begrijpen.

— Maar ik verzet geen voet, vóórdat die zaak met de juwelen is opgehelderd, zei de jonge vrouw, stampvoetend van drift. Ik ben toch niet de eerste de beste! Eerst moet er werk worden gemaakt van die brutale beroving! Wat is er dàt nu weer voor een.

— Dio Santo, wat laat die man me schrikken!

Deze uitroep gold een man van een jaar of veertig met wapperende leeuwenmanen, die de deur had opengeworpen, eveneens zonder kloppen, en die

voorzien was van een plat valies, dat hij dadelijk op tafel neerzette met de woorden:

— Even voorstellen Fat Horrid, chef-kapper. Wie is die heer? Doet er ook niet toe. grote haast, madam Golding.

— Maar spreken die mensen hier dan allemaal in telegramstijl! riep de jonge vrouw uit. Ik wil niet geschminkt worden, mijnheer, tenminste voorlopig niet! Men zal op mij moeten wachten! Ik heb een aanklacht in te dienen. Ik ben op weg van mijn hotel hierheen van mijn juwelen beroofd. Mijn kostelijke, beroemde diamanten! En ik verzet geen voet, hebt u mij goed verstaan, geen voet, vóórdat die zaak tot klaarheid is gebracht!

— De klachtenafdeling is mijn res-sort niet, madame! zei mijnheer Horrid kortaf. Dat moet u met uw persman bespreken.

— Klachten? riep Else, nu bijna vuur-rood van drift. Het is geen klacht. Ik reclameer alleen! Ik wil een politiebeambte hier hebben. Ze hebben mij gezegd, dat jullie een speciale detectivedienst hebt.

— Het is dus waarheid? vroeg de chefkapper verbluft. Bent u werkelijk bestolen?

— Geloof je, dat ik het uit mijn duim zuig, man? Hier, mijn secretaris kan het bevestigen.

— Dan zal de opname een kwartier-tje moeten worden uitgesteld. Er is hier een vaste politiepost op het terrein. Ik zal Jok Milk bij u sturen, dat is onze beste detective. Zo, dus deze heer is uw secretaris. Heeft hij een bijzondere machtiging?

— Waarvoor machtiging, om mijn secretaris te zijn? vroeg Else ongeduldig.

— Neen, om hier binnen te komen. Men is hier zeer streng geworden in de laatste tijd. Mijnheer zal zich een kaart moeten verschaffen. Een groene kaart, bedoel ik.

— Mijnentwege alle kleuren van de regenboog, maar eerst wil ik mijn aanklacht indienen, riep Else weedend uit.

Het is hier een dievenbende, en ze hadden in Amsterdam wel gelijk, mij te waarschuwen.

Mijnheer Horrid haalde zijn schouders maar eens op, een gebaar dat zeer veel gemaakt wordt in Hollywood, in de laatste jaren, en verdween weer, zoals hij gekomen was, dat wil zeggen als een stormwind.

Else Golding keek met een wit gezicht naar de deur en stamelde:

— Als ik dat geweten had!

— We hebben het geweten! zei Bamberg. We zijn genoeg gewaarschuwd, maar we hebben het niet willen geloven. Het is een reusachtige fabriek hier, jij bent eenvoudig een fabrieksarbeidster, al is het dan een arbeidster met een wereldnaam, en ik ben natuurlijk met recht niets. Ik ben een stofje, een pluusje, ik ben niemendal. Maar boos ben ik er niet om. Dat is eenmaal Amerikaans.

Voor de derde maal ging op dat ogenblik opnieuw de deur open en er trad een alnge, magere man binnen, die onmiddellijk begon met een scherpe, krazende stem:

— Even voorstellen Jok Milk, detective van het posthuis hier. Die vieze haarknoeler praat van een diefstal, waarvan u het slachtoffer geworden bent. Is het de moeite waard?

— O neen, zei Else schamper, het betreft maar een halssnoer van diamanten, ter waarde van honderd twintig duizend gulden.

— En het is u werkelijk ontstolen? vroeg de detective, de jonge vrouw scherp opnemend, want als dat niet het geval is, dan zult u zich tot uw pers-agent moeten wenden.

Bamberg, die meende te zien, dat Else aan het einde van haar krachten was, viel haastig in:

— In ons hotel kan het hele personeel er een eed op doen, dat miss Golding met haar diamanten collier om is vertrokken. Vervolgens is daar de chauffeur, die het ook heeft gezien. In de trein droeg Miss Golding het nog altijd, en ook dat kan bevestigd worden door

de vijf of zes reizigers, die zich in de salonwagen bevonden, want Miss Golding had haar mantel losgemaakt, en iedereen kon het sieraad zien.

— En bij het verlaten van de trein? vroeg Milk, die nog niet geheel overtuigd scheen te zijn.

— Toen droeg Miss Golding het snoer in haar handtas bij zich.

— Deze? vroeg Milk, de tas van de tafel grissend en bekijkend. Dat is een stevige tas en die met een sleutel gesloten kan worden. Waar is nu dat sleuteltje?

— De detective keek van de een naar de ander, maar hij kreeg geen antwoord.

Hij bekeek nog eens aandachtig het slot en hernam met enig ongeduld in zijn stem:

— Dit slot is niet geforceerd. Er is nauwelijks een krasje op te zien. Het moet met de sleutel, die er op past, geopend zijn. En ik vraag u dus nogmaals, waar die sleutel thans is.

En daarop begon Frans Bamberg met een haperende stem de zaak toe te lichten.

— De kwestie is zo, waarde heer, Wij kwamen tegelijk het gebouw binnen, Miss Golding en ik. In de reusachtige vestibule, beneden, was 't vrij druk. Ik werd aangesproken door een mij onbekende heer, maar Miss Golding zette haar weg voort, die haar werd aangehouden door een groom. Ik verloor haar dus even uit het oog.

— En zij droeg de tas? viel Milk hem in de rede.

— Zij droeg de tas met de juwelen erin. Een ogenblikje later, juist toen die heer afscheid van mij had genomen, kwam Miss Golding terug en vroeg mij om het sleuteltje. Zij scheen nogal haast te hebben.

— Maar daar is geen kwestie van! riep de jonge vrouw ongeduldig uit. Ik ben helemaal niet teruggekomen, om je het sleuteltje te vragen. Moet ik dat nu nog tien maal herhalen?

Milk keek met zijn sluwe ogen en een soort van medelijdend glimlachje naar

de secretaris en mompelde toen half-luid:

— Als u nu maar liever eerlijk zei, dat het een truc is, dan kon ik aan ernstiger en degelijker werk beginnen. Ik heb werkelijk geen tijd voor dergelijke...

— Maar het was geen truc, viel Bamberg hem heftig in de rede. Wat ik zeg is de waarheid. Ik ben niet gewoon te liegen. Miss Else kwam weer terug en vroeg mij om de sleutel, en daar blijf ik bij, al moest zo aanstonds jullie hele, drommelse santekraam boven mijn hoofd ineensstorten!

— Maar Miss Else ontkent het, riep Milk wanhopig uit.

— En toch is het zo, hield de secretaris vol.

Milk dacht even na, krabde zich achter het oor, keek nog eens naar het slot van de tas, en hernam toen, peinzend:

— Die vestibule van ons is niet overal even helder verlicht. Er zijn donkere plekjes. Kan het dus mogelijk zijn, dat een andere dame zich heeft uitgegeven voor Miss Else Golding? Het denkbeeld, dat een tweede vrouw ter wereld op haar zou kunnen gelijken, kwam de mooie filmkunstenaars zo monstcrachtig voor, dat zij het bijna uitschreeuwde van verontwaardiging.

Milk echter bekommerde zich er niets om en vervolgde:

— Welnu, mijnheer Bamberg. Is het mogelijk wat ik daar veronderstel?

— Naar het schijnt, is alles hier mogelijk, antwoordde Bamberg sarcastisch. Maar ik zou er wel een eed op kunnen doen, dat het Miss Golding was. Hetzelfde korenblonde haar, hetzelfde toilet, hetzelfde hoedje met de grote lufel.

— Daar hebben wij het al, riep Milk op een toon van zegepraal. Die tegenwoordige lufels beschaduwden het gezicht.

Korenblond haar heeft iedere vrouw, die het hebben wil en dat binnen vijf minuten. Ook dat kleedje lijkt mij niet zo verbazend ingewikkeld te zijn. Het

komt me voor, dat om de andere vrouw zo'n toilet draagt.

— Hebt u nog meer hoogdravende complimenten van dat soort, mijnheer Milk, vroeg Else scherp. Ik ben dus de eerste de beste. Ik wijk volstrekt niet af van het vulgus? Men kan iedere andere vrouw heel gemakkelijk voor mij aanzien? Merci, mille fois! U bent zeer hoffelijk!

— U moet het mij niet kwalijk nemen, Miss, met hoffelijkheid vindt men geen juwelen terug, wel met nauwkeurigheid. Dus, mijnheer Bamberg, een dame vroeg u om het sleuteltje, teneinde haar tas te kunnen openen. Die droeg ze dus? De vraag werd afgevuurd als een geweerkogel, en de secretaris was er helemaal door verbluft. Hij stotterde:

— Om u de waarheid te zeggen, daarop heb ik in het geheel niet gelet. Het is mogelijk, dat zij de tas droeg, het is ook mogelijk, dat zij het niet deed. In ieder geval had zij erge haast, ze stampvoette, en dan weet ik hoe laat het is en ik haast mij te doen, wat zij mij verzoekt.

— Mooi zo! Het sleuteltje is dus van uw portemonnaie of uit uw vestzakje overgegaan in het kleine handje, dat u werd voorgehouden. Exit Miss Golding, of wie zich dan voor haar heeft uitgegeven. Het volgend ogenblik is zij weer verdwenen en met u hebben wij dus feitelijk afgedaan. Van dit ogenblik af is Miss Golding de hoofdpersoon. Dat sleuteltje was natuurlijk bestemd om uw tas te openen, en dat ze geopend is, men heeft maar naar het slot te kijken en het feit te bedenken, dat uw diamanten halsnoer eruit is weggenomen.

— Wat een krachtige redeneertrant! Wat sluit dat alles als een bus! hoorde de beroemde filmartiste. Nu nog mijn diamanten terug en wij zijn, waar wij wezen moeten.

— Alles komt, voor wie weet te wachten, Miss Golding soms! zei de detectieve koeltjes. Ik verzeker u, dat het menigmaal geen kwaad kan, als men zilver redeneert. Wij gaan dus verder. U

zegt dat u het sleuteltje niet hebt teruggehaald en ik moet u dus geloven. Dat heeft dan een ander gedaan, in uw plaats, iemand die zo sprekend op u geleek, in uiterlijk en stem, dat zelfs uw secretaris zich heeft vergist. Apropos, mijnheer Bamberg, hoe lang bent u in dienst van Miss Golding?

— Twee jaren!

— Dat kan in sommige gevallen een zeer lange tijd zijn, mijnheer.

— Het wordt hoe langer hoe fraaijer, riep de filmster boos. Gelooft u soms, dat ik hem mishandel of hem niet genoeg betaal?

— Niets van dat alles geloof ik, Miss Golding. Willen wij verder gaan?

U gaat dus van de vestibule regelrecht naar deze kamer. U bent er toch regelrecht heengegaan?

— Zeker.

— Hebt u de weg alleen gevonden?

— In het begin wel. Ik vroeg natuurlijk naar het nummer van mijn kamer, maar ze hadden hier allemaal erge haast. Toen heeft een soort kamermeisje zich over mij ontfermd en mij verder de weg gewezen.

— En, was dat kamermeisje korenblond?

— Vuurrood!

— En met het bekende schortje, het witte kapje?

— Juist! Zo weggelopen uit een film van twintig jaar geleden, zei Else.

— Dat kunt u natuurlijk alleen maar bij overlevering weten, zei Milk glimlachend en met een lichte buiging.

— Gelukkig, u schijnt ook nog te weten wat hoffelijkheid is.

— Laten wij geen tijd verliezen met wederzijdse plichtplegingen, Miss Golding, hernam de detective, weer geheel in zijn beroep. Dat kamermeisje met dat rode haar moeten wij natuurlijk zien terug te vinden. Ik wil u wel zeggen, dat ik er hier nog nooit een heb gezien. De productie-leider houdt niet van rood. Kent u hem?

— Is dat soms die heer, die er uitziet als een somber nijlpaard? Ja, die

is hier geweest en heeft mij tot spoed aangemaand.

— Houd hem te vriend, dat is alles wat ik u raad, zei Milk droogjes.

— Laat eens zien. Van de vestibule tot deze kamer is toch zeker wel tien minuten. Hebt u van een lift gebruik gemaakt?

— Eén keer!

— Was toen het kameniertje bij u?

— Ja, dat was met mij ingestapt.

— Stond ze dicht naast u?

— Vlak naast me. De lift was helemaal vol.

— Veronderstel eens, dat ze niet rood was geweest, maar blond, meent u dat ze dan wel wat op u geleken kon hebben?

De filmartiste scheen een zware strijd te voeren met haar ijdelheid als vrouw, die moeilijk kon erkennen, dat er een ander op haar geleek, maar zij eindigde toch met aarzelend toe te geven:

— Ze had grote blauwe ogen, een rond gezicht, gevulde wangen. Ze zag er heel goed uit. Alles wel beschouwd, leek ze dus wel een beetje op me.

— Nu nog dit: weet u zeker, dat uw tas gesloten was, toen u de lift binnen stapte?

— Ik ben er absoluut zeker van.

— En, was ze nog dicht toen u de lift weer verliet?

— Dat weet ik niet zo precies, want toen werd mijn aandacht in beslag genomen door dat kamermeisje, dat vriendelijk vroeg of ze mij soms behulpzaam kon zijn.

— En die is toen meegegaan tot aan uw kamerdeur?

— Tot een paar passen afstand.

— Onderweg bent u niemand tegen gekomen?

— O ja, dat wel, massa's mensen, maar die liepen ons allen haastig voorbij. Het is vreselijk, zoveel haast hier iedereen schijnt te hebben.

— Niemand is hier in de kamer geweest, alverens u de diefstal ontdekte?

— Alleen mijn secretaris, maar ik verzeker u dat u in die richting niet behoeft te zoeken.

— Dat denk ik ook niet te doen, Miss Golding. Op het hele gebied van Paramount komen geen roodharige vrouwen voor, of tenminste geen roodharige kamermeisjes. Als Fountain, u weet wel, Cas er een aantrof, zou hij ze met rattekruid vergiftigen. Hij kan ze niet zien! Hij heeft drie weken met Macdonald moeten werken, en dat heeft hem voor goed afkerig gemaakt van het rood. U weet natuurlijk wat dit betekent. Dat kamermeisje droeg een pruik. Vijf minuten tevoren was ze in de vestibule en met korenblond haar, het sleuteltje gaan vragen. En toen droeg ze zulk een beige deux pièces, als daar nu over de stoel ligt. U zult toch met mij eens zijn, dat de vorm, noch de kleur buitensporig zijn. Voorlopig voeg ik hier niets meer aan toe, Miss Golding, tenzij u mij nog iets bijzonders hebt mede te delen.

— Ik weet niet, of het bijzonder is, dat ik een paar uren geleden op straat, vóór mijn hotel, tegen diefstal gewaarschuwde ben, door een geheel onbekende man, die er uitzag als een detective.

— Als een detective? Dan kan het evengoed een gangster geweest zijn! zei Milk, zijn harde, als hout aanvoelende schouders ophalend. Dat bevat me alles behalve. Nu, ik zal nog zien, wat ik er aan doen kan, maar ik vrees, dat het niet veel zal zijn. De schatjes hebben, naar het schijnt, weer een nieuwe truc verzonnen, en al ben ik uit het vijandig kamp, ik moet ruiterlijk erkennen, dat het een eerste klasse truc is!

— Maar dan ben ik dus in een rovershol terecht gekomen! kreet Else Golding.

— Dat komt men hier in Amerika al gauw, Miss Golding, zei de detective en hij was al bij de deur. Ik zou de moed nog maar niet verliezen, maar de kans dat u de juwelen terugkrijgt, staat als een tegen duizend! U wilt aanstonds wel even op mijn kantoor komen, mijnheer

Bamberg, en een nauwkeurige beschrijving geven van de gestolen diamanten.

— Nu, dat ziet er prachtig uit, weeklaagde Else Golding. Stel je eens voor, dat ze gevonden worden!

— Men mag er niet aan denken, zei Bamberg benauwd. Je had ook nooit zo dwaas moeten zijn valse stenen te dragen. Ik heb altijd gedacht, dat je voor een fortuin aan diamanten had!

— Maar die heb ik ook, domoor. Maar dacht je, dat ik zo gek was geweest om die te dragen!

Op dit ogenblik werd er vrij krachtig op de deur geklopt, dadelijk daarop ging ze open en er kwam een neger binnen in een zegroene livrel, die zonder iets te zeggen en met een grijnslachje, een keurig verzegeld pakje met een brief op de tafel neerlegde en dadelijk daarop weer heenging.

De filmdiva en haar secretaris keken elkaar zwijsend aan.

Toen strekte Else de hand naar de brief uit, terwijl Bamberg bedachtzaam het keurige pakje openmaakte.

Het kartonnen doosje, zonder enig merkteken, bevatte een snoer diamanten, en in het briefje las Else Golding, tot haar ontzetting, het volgende:

Hooggeachte Miss Golding,

Tot mijn verbazing en grote teleurstelling ben ik tot de ontdekking gekomen, dat ik u nutteloos gewaarschuwde en nog nuttelozener van uw diamanten beroofd heb. Helaas, houden zij niet, wat hun uiterlijk beloofde. Zij zijn namelijk vals, ofschoon zeer kunstig nageemaakt. Ik veroorloof mij, ze u hierbij weer te laten toekomen en verblijf met de verzekering, dat ik het hierbij niet hoop te laten.

Hoogachtend

Uw dienstwillige dienaar

JOHN RAFFLES

HOOFDSTUK III.

'S NACHTS IN HET HOTEL

Bamberg, die was opgestaan, liet zich op een stoel neervallen, die er van kraakte en steunde, bleek als het papier dat Else hem zwijgend had overhandigd en dat hij snel had doorgelezen:

— Het toppunt! Is die man hier? Dan kunnen wij nog een opwindende tijd tegemoet gaan. Maar één ding is tenminste een geluk. Aan het onderzoek komt nu tenminste automatisch een einde.

Hij was opgesprongen, maar Else legde haar kleine hand op zijn mouw, en vroeg levendig:

— Wat ga je doen?

— Natuurlijk Milk achternalopen en hem zeggen, dat hij zich verder geen moeite meer behoeft te geven, omdat het snoer zoeven weer bezorgd is!

— En denk je, dat hij dat zo maar gelooft?

— Dan laten wij hem de brief lezen van de man, die ik altijd een verzinsel van een romanschrijver heb geloofd!

— Ben je gek? riep de filmdiva verschrikt uit. In die brief staat immers, dat de diamanten vals zijn en dat mag juist in geen geval bekend worden. Ik zou het besterven. Ik zou me hier voor goed onmogelijk hebben gemaakt.

— Dan laten wij hem de brief niet lezen, en wij zeggen eenvoudig, dat het een vergissing was, en dat je de juwelen zo maar los in je zak had!

— Dat zal hij nooit willen geloven, Frans! Dat is immers te dwaas om los te lopen. Hij zal ook zijn mond niet houden. De journalisten komen erachter, ik krijg hier een hele zwerm van die persmensen over de vloer, allen zullen ze het collier willen zien en dan komt het misschien tóch nog uit, dat ze zijn nagemaakt. Neen, het is veel beter, dat Milk maar blijft zoeken.

— Vrees je dan niet, dat die Raffles de zaak openbaar zal maken?

— Geen seconde! Ze hebben mij gezegd, dat hij een gentleman is, en hij zal geen vrouw belachelijk willen maken; de ergste misdaad die er voor een man van eer bestaat.

— Jij gelooft dus aan hem? En je hebt steeds aan hem geloofd? vroeg Bamberg verbluft.

— Eerlijk gezegd, neen. Maar dat briefje heeft het mij wel beter geleerd.

— Maar zulk een brief kan iedereen schrijven. Het zijn gewone, moderne blokletters, zoals ze op sommige scholen worden onderwezen.

— Behalve de ondertekening. We laten het er dus bij, dat ik de juwelen goed verstop en laat Milk maar zoeken, tot hij blauw ziet.

Bamberg had graag een opmerking willen maken, maar hij zweeg. Hij had de ogen van Else gezien en dat was voldoende. Zij zou weer op haar stuk blijven staan. Hij schikte zich dus, voor de zoveelste maal.

En nauwelijks was het snoer goed opgeborgen, of er werd alweer op de deur gehamerd, en een buitengewoon mager man, die aan een struivogel deed denken, kwam met een zure hoffelijkheid vragen of het Miss Golding wellicht eindelijk zou schikken, haar medewerking te verlenen aan de opname.

Het schikte Miss Golding. De kapper kwam opnieuw binnen wervelen, haar gelaat werd geel geschilderd, haar wenkbrauwen werden bijgepenseeld, een drupje atropine werd in de ooghoeken gedruppeld, teneinde de pupil te vergroten en de ogen te doen schitteren, haar haar werd opnieuw gefolfd, de filmster verkleedde zich, en ondertussen kuisde de secretaris over het geweldige

terrein, nam alles in ogenschouw, werd hier en daar ruw opzij geduwd, geraakte bijna onder een groot stuk decor, ontweek hier een electrisch miniatuur trammetje met materiaal, daar een groep cowboys, die op hun kleine paarden voortjoegen, en tenslotte werd hem beleefd maar dringend verzocht niemand in de weg te lopen.

En Else Golding repeteerde onder-tussen, zoals een filmster nu eenmaal moet repeteren, dat wil zeggen, vijftien, twintig maal een kort toneeltje herhalend, dat op het spreektooneel geen tien seconden in beslag zou hebben genomen.

Zij was dan ook zeer vermoeid, toen eindelijk « het sombere nijlpaard » decreeteerde, dat het voor die dag genoeg was geweest. Zij nam haastig haar bad in een van de fraaie, goed uitgeruste badkamers, die daarvoor beschikbaar waren, en dat haar weer gedeeltelijk opfriste, en vervolgens reden zij weer op juist dezelfde wijze terug naar Los Angeles, twee maal in een taxi, eenmaal in de trein.

Zij dineerden in een befaamd hotel, dat zich gelukkig mocht prijzen in het bezit van een voortreffelijke kok, en des avonds verscheen de nieuwe ster aan het firmament van Hollywood in de grote zaal van « Moonshine Palace ».

Deze zaak stond niet al te gunstig bekend, en in de vorige weken hadden er zich zeer verdachte tonelen afgespeeld, waarbij de politie was te pas gekomen, maar men kon nu eenmaal Moonshine Palace niet overslaan, als men in de filmwereld voor vol wenste te worden aangezien.

Moonshine Palace was een inrichting, waar men nog steeds niet anders dan in rok, smoking en avondtoilet kon verschijnen. Een bezoek eraan behoorde tot de traditie, die niet ongestraft met voeten kon worden getreden.

Zo had men er dus in een ver verleden Charley Chaplin, Wallace Beery, Sternberg, Emil Jannings, Pola Negri, en de nog altijd diep betreurde Rudolf

Valentino gezien, om er slechts enige te noemen, terwijl beroemdheden van de laatste tijd, zoals Linda Darnell, Ingrid Bergman, Rita Hayworth, Joan Fontaine, alsmede oude bekenden, als Paulette Goddard, Marlene Dietrich en nog andere er ook waren gezien.

Alleen Greta Garbo had er nog nooit een voet gezet, maar dat strookte volkomen met haar teruggetrokken, enigzins geheimzinnige aard.

Else bleef daar een paar uren, maakte kennis met de jonge Fairbanks, danste een paar maal met hem, verloor in de speelzaal vijf honderd dollars, hetgeen haar humeur verduisterde, want al was onze bevallige filmster wel niet bepaald gierig, zij gaf toch ongaarne geld uit, en soupeerde tenslotte te midden van een zeer zonderling en zeer gemeleerd gezelschap, voor de helft samengesteld uit filmhelden en heldinnen met een wereldreputatie, en voor de andere helft uit personen, die zij in het geheel niet kende, die ontegenzeggelijk keurig waren gekleed, maar die zij niettemin, als zij de waarheid had moeten zeggen, ongaarne alleen op een donkere weg zou hebben ontmoet.

Men had niet eens de moeite genomen, haar aan die lieden voor te stellen en iedereen scheen het volkomen in de haak te vinden, dat die heren met hun briljanten en hun al te glimmend haar, hun Italiaans uiterlijk en hun gepolijste nagels, plaats namen aan dezelfde tafel, waar grootheden als de beide Barymores, de bijna vergeten Mal West, Mary Pickford, Buster Keaton en anderen hadden plaats genomen.

Trouwens, de voorstellers zouden wel wat verlegen zijn geweest, als zij de antecedenten van die luidruchtige, schel lachende en nu en dan ook wel eens vloekende gasten hadden moeten mededelen. Want om het maar kort te zeggen waren het dranksmokkelaars, kidnappers en heel gewone dieven, om van het ergste nog maar niet te spreken.

Als men die lieden eens had gefouilleerd, terwijl zij daar zo opgewekt tafelden, dan zou men stellig in de zakken van allen, prima revolvers en brownings hebben gevonden, allen scherp geladen en voor het gebruik gereed.

Maar niemand dacht aan fouilleren, de politie zeker wel het allerminst. Een kort ogenblik zag men er een welbekend commissaris, die met een vaderlijke glimlach van de deurdrempel af, neerkeek op al die etende, lachende en pratende mensen, waarvan zeker de helft tot de misdadigerswereld behoorde, om vervolgens een paar woorden te wisselen met Hank Moore en dan weer te verdwijnen.

Else Golding, die al wel reeds het een en ander vernomen had van de zeer ernstige en bloedige gebeurtenissen, die pas kort geleden in datzelfde huis hadden plaats gevonden, richtte de verwonderde vraag tot haar tafelheer, of de politie die Moore dan niet had behoren te arresteren, waarop zij ten antwoord kreeg, op een even verbaasde toon, dat dit bezwaarlijk ging, omdat de commissaris «erbij» was.

En met die tamelijk raadselachtige verklaring moest de nieuweling het maar doen. Zij amuseerde zich overigens koninklijk, zij dronk vrij veel van de schuimende champagne, die daar de gehele avond in koelemmers gereed stond en bij stromen vloeide.

Om een uur of één in de nacht, toen zij ook werkelijk nauwelijks meer op haar benen kon staan van vermoeidheid, bracht de goedmoedige, lachende Walter Pidgeon haar in zijn geweldige grote Lincoln naar haar hotel terug.

Ook nu gebiedt de waarheid, te zeggen, dat Bamberg zeker een ijverig dienaar was, maar toch niet zo ijverig, of hij had niet op haar gewacht, maar zich reeds te ruste begeven.

Else was een beetje doezelig, toen ze haar kleine hand in de grote vin van haar begeleider legde, maar zij wist toch nog zeer goed wat zij deed; zij wist de weg naar de lift te vinden, na

haar sleutel te hebben gevraagd, zij stapte weer uit die lift op de juiste verdieping, die de 17de was, zij behoefde zelfs volstrekt niet naar het slot te tasten, maar ging binnen, sloot de deur, maakte licht, en begon toen aan een kleine alleenspraak, terwijl ze haar mantel en hoed neerwierp en op de brede rustbank neerplofte.

— Die mensen hebben gelijk; een hotel is een bezoeking, Frans moet zo gauw mogelijk een bungalow voor me huren, en als er geen te huur is, dan kopen wij er een, per bacco! Het is hier saai en akelig, ik kan hier geen vrienden ontvangen, en die akelige Frans, die het niet eens de moeite waard vindt om op me te wachten.

De jonge vrouw had dit alles bijna hardop gezegd, maar zweeg nu plotseling en keek rond in het ongezellige, van nikkel en witte tegels glinsterende vertrek, zoals er in Amerika honderdduizenden zijn, die allen op elkaar gelijken, aangegrepen door een onverklaarbare beklemming, waarom zij zelf zenuwachtig moest lachen.

In de stad was het nog druk, maar op deze hoogte hoorde men niets meer van het straatgerucht, want de muren waren dik en de vensters waren stevig gesloten. Het was zeer stil en op de gangen hoorde men op dit late uur ook geen voetstappen meer, die over de dikke lopers gingen.

Het was juist die suiselende stilte, na het rumoer, het gelach en het gezang in Moonshine Palace, dat haar zenuwen, welke die dag toch reeds veel te verduren hadden gehad, op een bijzonder onaangename wijze prikkelde.

Else opende haar beroemde handtas, met behulp van een sleuteltje, hetwelk Bamberg nog in de loop van diezelfde namiddag voor haar had moeten laten maken.

Staande voor de tafel, haalde zij er het pakje met de diamanten uit, opende het langzaam, liet de prachtig nage maakte stenen door haar slanke vingers glijden, en las toen voor de vierde

maal het laconieke, korte briefje van de grote avonturier, die er zijn krachtige handtekening onder had geplaatst.

Zij vouwde het zorgvuldig heel klein op, en stak het weg achter de losse voering van de tas.

Op dat moment geloofde zij in de aangrenzende badkamer een zacht geluid te horen, dat als het tikken van glas op marmer klonk, en op hetzelfde ogenblik stond haar hart stil, want de tussendeur ging open en er traden twee beiden gemaskerd en beiden met een mannen binnen, beiden in avondtoilet, niet te grote, maar toch zeer welsprekende browning in de vuist.

Met een paar katachtige stappen waren zij reeds links en rechts van de dodelijk ontstelde filmactrice getreden en een hunner was, al fluisterende, maar op dreigende toon begonnen:

— Laat los die diamanten, en als je een kik geeft, dan ben je er geweest.

Zacht rinkelend viel het snoer uit Else's bevende vingers op het gepolitoerde tafelblad, een der gemaskerden greep het onmiddellijk, liet het in de buitenzak van zijn tuxedo glijden en hernam, de revolver dreigend naar haar hals opheffend:

— Heb je geld? Contant, bedoel ik? Met chèques hoef je niet aan te komen.

— In de... in de tas! stamelde Else, meer dood dan levend. Het is niet veel, nog geen drie duizend dollar aan papier. Maar ga dan, om 's hemels wil, weg... ik voel me... alles draait om mij heen!

Met de vlugheid en de handigheid van een vakman stak de tweede bandiet zijn hand in het binnenste van de tas, vond daar een kleine portefeuille, controleerde de inhoud en liet ze met een tevreden gebrom in zijn zak verdwijnen.

— Bind haar nu maar, Jim, en dan een prop in haar mond.

— Dat... dat hoeft niet! Dat hoeft heus niet! zei Else klappertandend, doodsbleek en steun zoekend aan de tafelfrand. Ik zal werkelijk niet schreeuwen. Als jullie nu maar dadelijk weggaan.

— Dat kennen we, zei de bandiet, die de juwelen had weggenomen, op schampere toon. Vooruit, Jim, sta daar nu niet als een zoutpilaar!

De man, die met deze naam was aangesproken, nam snel een handdoek van de glazen stang, naast de wastafel en bond de handen van Else op haar rug, als iemand die dit werk vaker gedaan heeft.

Hij maakte zich gereed een tamelijk smerige doek, die hij uit zijn zak had gehaald, tot een prop ineen te duwen, toen Else begon te wankelen, een soort snik liet horen en zonder veel leven te maken, op de grond neergleed.

— Het is al niet meer nodig, bromde Jim, laten we maken, dat we wegkomen. Ze geeft zeker het eerste half uur geen geluid.

De eerste bandiet echter scheen geen haast te hebben. Zijn blikken gingen snel door het vertrek, hij kreeg de tas weer in het oog, en begon ze haastig te doorzoeken.

Zonder nauwkeurig na te gaan wat hij in handen kreeg, haalde hij er nog enige fraaie ringen uit, een gouden beursje, een met kleine diamanten bezet horloge en nog wat andere voorwerpen, die hij haastig in zijn zak liet glijden.

Op een muurtafeltje vond hij een klein, ebbenhouten kistje, dat hij even liet rammelen en toen eveneens wegborg. Na toen nog even te hebben rondgekeken, zei hij:

— Hier moeten wij het voorlopig bij laten, Jim. Je kunt wel zien, dat ze nog pas begint. Als we een half jaar gewacht hadden, zou er hier meer te halen zijn geweest.

— Jij bent nooit tevreden, Dave, maar ik zeg: Hebben is hebben, maar krijgen is de kunst. Dat is nu mijn filosofie. Gaan we weg of blijven we hier nog wat plakken?

— Neen, het is tijd om de plaat te poetsen!

— Doe weg je masker, we gaan heel gewoon naar buiten, als gasten van het hotel.

De twee bandieten ontdeden zich van hun masker, staken hun revolvers weg, en verlieten het vertrek weer door de tussendeur.

In de badkamer vonden zij hun avondcapes en hoge hoeden, wierpen de mantels losjes over hun arm, plaatsten de hoeden enigzins schuins op het hoofd en toen kwamen ze door de deur van de badkamer, waarvan ze een sleutel hadden bezeten, weer op de gang.

Zonder zich in het minst te haasten, liepen ze de gang teneinde, totdat ze een lift vonden, waarmede ze tot in de hall afdaalden.

En nauwkeurig op hetzelfde ogenblik, dat zij die hall begonnen over te steken, opende daar boven in haar kamer, Else Golding de ogen weer, keek verwonderd om zich heen, en opende juist haar mond om krijsend te gaan gillen, toen er weer iets voorviel, dat haar met schrik en stomheid sloeg.

Want de deur van het smalle, ijzeren balkon werd zacht maar snel geopend en een man trad binnen met een masker voor het gelaat, in een dinner-jacket.

— Maar ga dan toch heen, jammerde Else teneinde raad. Ik heb jullie immers alles gegeven wat ik bezat.

— Dan ben ik dus toch te laat gekomen, zei de indringer. Jammer, maar ik kon er werkelijk niets aan doen. Ik geloof, dat de schoeljes brownings bij zich hadden en zij zouden er gebruik van gemaakt hebben ook.

Nog terwijl hij sprak, had de onbekende haastig de handdoek losgeknoopt, die de tengere polsen van de jonge vrouw op haar rug bijeengesnoerd hielden, terwijl zijn blik ging naar de geheel geopende tas, die achteloos op het tafelblad was geworpen. Er kwam een trek van geamuseerde verbazing om zijn welbesneden lippen, toen hij uitriep:

— De diamanten gestolen? Tweemaal op één dag? Dat is zelfs voor een filmdiva wel wat te veel. Maar veel plezier zullen zij er niet aan beleven. Zij kunnen nauwelijks de hall bereikt hebben... een ogenblikje, als ik u verzoeken mag.

De onbekende sloeg het gordijn voor de balcondeur een weinig terzijde, bracht een zilveren fluitje aan de mond, en blies op een bijzondere wijze.

— Wat doet u? vroeg Else ontsteld. Fluit u om de politie?

— Welneen, antwoordde de man lachend. Hebt u ooit gehoord, dat gemaskeerde indringers zelf om de politie fluiten? Ik waarschuw een van mijn helpers. Ik wil weten waar die kerels met hun buit blijven. Naar het schijnt, hebben ze nog meer uit uw tas gehaald dan alleen de diamanten.

Else Golding had de tas naar zich toe gegrist, keerde ze om en om, en jammerde:

— O, die schurken! Alles hebben ze mij ontstolen. Mijn polshorloge, mijn gouden beurs, mijn ringen...

— Even vals als het halssnoer? vroeg de onbekende, met een raadselachtig glimlachje.

De jonge vrouw keek hem met open mond en dodelijk verschrikte ogen aan en vroeg stamelend:

— Hoe weet u dat?...

— Ik ben de man, die ze u voor het eerst ontnam in het hoofdgebouw van Paramount. Ik ben de man, die u het briefje schreef en die u waarschuwde vanmorgen. Ik was teruggekeerd in de hoop, dat ik hier toch ook nog wat echte sieraden zou vinden en mijn naam is John Raffles!

Else legde even de hand op het hart, terwijl ze de gemaskeerde man aanstaarde alsof ze een spookverschijning zag.

— U kwam dus hier om mij te bestellen?

— Het is een heel lelijk woord, maar het is zo. Ik had u willen bestraffen. Daarom ontnam ik u ook de juwelen,

want ik kon niet anders denken of ze waren echt. Ik had u vanochtend in alle oprechtheid gewaarschuwd. U sloeg die waarschuwing in de wind en dat heb ik u zeer kwalijk genomen.

— Dus u schreef me ook dat briefje?

Zij begon met koortsachtige hand in de tas te woelen en riep plotseling op verschrikte toon:

— Het is weg!

— Wat is weg? vroeg Raffles, een stap naderbij komend.

— Uw briefje; ik las het even, voordat die schurken binnen kwamen. Ik stak het achter de voering en nu is het weg!

Raffles zocht op het gladde tafelblad en op de vloer en zei toen schouderophalend:

— Dan hebben zij het in hun haast om de tas te doorzoeken, tussen de vingers gekregen, dan zit het nu in de zak van een hunner. Dan zullen zij het aanstonds lezen en dan weten zij, hoezeer het mij ook spijt, dat het hoofdbestanddeel van hun buit geen tien dollars waard is! En dat ik hun dat juist moet onthullen, dat vind ik zeer merkwaardig en belangwekkend.

Maar Else scheen er het belangwekkende niet van in te zien, want zij viel op de rustbank neer, sloeg de handen voor het gelaat en steunde zachtjes:

— Dat ellendige halssnoer! Ik ben geblameerd!

— Misschien nog niet! Een van mijn vrienden is hen na het ontvangen van mijn fluitsein achterna gegaan.

Else liet langzaam de handen zakken, keek Raffles met ontroerde ogen aan, en stamelde:

— Wat bent u dan toch voor een man? Het ene ogenblik moet men geloven dat u een...

— Een misdadiger bent! hielp Raffles haar glimlachend op weg.

— En het volgende ogenblik toont u zich een echte gentleman! vervolgde de jeugdige artiste bedremmeld. Wie van de twee moet ik nu mijn vertrouwen schenken?

— Als ik u was, deed ik het geen van beiden, antwoordde Raffles koeltjes. Dat is het zekerste, en ik dring er ook volstrekt niet op aan, dat u mij uw vertrouwen schenkt. Dat is van een filmberoemdheid toch wel wat erg veel verlangd. Maar dit zou ik toch wel willen weten. Hebt u alleen maar valse juwelen?

— Alles wat de bandieten zoeven uit mijn tas hebben gestolen was echt, met uitzondering van het diamanten snoer!

— En bestaat er geen tweelingbroeder van het diamanten snoer, dat evenwel echt is?

Else voelde door de gaten van het masker twee ogen, waarvan zij de kleur niet kon herkennen, als het ware haar gedachten peilen. En zij kon niet anders, zij moest antwoorden:

— Er bestaat inderdaad een diamanten halssnoer, dat precies gelijk is op het valse en dat minstens honderd twintig duizend gulden waard is.

— En hebt u dat halssnoer hier? Ik bedoel is het in dit hotel?

Raffles was nog wat meer naderbij gekomen, en nu zag zij pas de kleur van zijn grote, doordringende ogen, die zich, als het ware in haar ziel boorden.

Zij begon te sidderen, zij verbleekte, zij boog het hoofd en antwoordde, nauwelijks hoorbaar:

— Ik heb gelogen, het is niet waar, er bestaat geen echt snoer. Ik heb er nooit een gehad, maar ik hoop er later wel een te kunnen kopen. Ik heb vanmiddag ook mijn secretaris belogen, toen die me er naar vroeg, want ik schaamde mij zo!

— Dan mag u die secretaris zeker erg graag lijden? vroeg Raffles met een flauwe glimlach. Maar dat zijn mijn zaken niet. De hoofdzaak is, dat dat valse snoer uw enig bezit is. Ik vond het ook al wonderlijk, dat u zo bevreesd was voor publicatie, als u toch onmiddellijk het echte had kunnen tonen. Ja, dan schiet er niets anders op over, of ik tracht dat waardeloze ding weer voor

u in handen te krijgen. Is u dat iets waard?

— Het zou mij een fortuin waard zijn! Een filmster, om wie gelachen wordt is heel erg, maar een filmster, die men bespot, is onmogelijk geworden!

— Een fortuin klinkt wat overdreven, maar de rest van de gestolen juwelen, bij voorbeeld?

— Als u mij het valse snoer terugbezorgt, dan kunt u de rest houden, natuurlijk, verondersteld, dat de schurken u de buit afstaan.

— Goedwillig zullen zij dat wel niet doen, Miss Golding, zei Raffles en zijn witte, kleine tanden blonken een ogenblik tussen de smalle lippen. Maar afstaan zullen zij ze toch moeten. Nog één vraag voor ik u verlaat, met de aanbeveling uw sloten en grendels duchtig

na te zien, bij wie hebt u dat valse snoer laten maken?

— Bij een bevriende juwelier in Parijs.

— En heeft die soms een bestaand collier tot voorbeeld genomen?

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde Else blozend. Mijn snoer is een getrouwe copie van dat van Gravin Eilina Echevary, de dochter van de beroemde Hongaarse schilder.

— Dan moeten wij maar hopen, Miss Golding, dat ik dat valse collier vlug uit de handen van de rovers zie terug te krijgen, anders zouden er nog gevaarlijke complicaties kunnen ontstaan, want ik weet toevallig met volmaakte zekerheid, dat Gravin Echevary haar snoer naar Amerika verkocht heeft en op dit ogenblik ligt het in de safe van een juwelier te Los Angeles!

HOOFDSTUK IV.

DE VERGISSINGEN NEMEN EEN AANVANG

Else Golding stond een ogenblik onbewegelijk naar de reeds gesloten deur te kijken, slikte een paar malen moeilijk en toen viel haar blik op een klein stukje papier, dat vlak vóór haar op het tafelblad lag.

Zij nam het op en las bijna werktuigelijk de met potlood gekrabbelde woorden:

— Indien u mij nodig hebt kunt u mij schrijven of telegraferen onder de naam Brown, Kiosk 107. Ook kunt u het nummer Central West 10307 opbellen. Verscheur dit papiertje en onthoud de namen en nummers.

Else Golding dacht er zelfs niet aan dit bevel te weerstreven. Zij scheurde het papiertje tot heel kleine snippers, zeker wetend, dat zij de opgegeven nummers nooit meer zou kunnen vergeten.

Maar dadelijk daarop verviel zij in een gepeins, dat allesbehalve opwekkend was.

Wat Raffles haar omtrent het hals-snoer van Gravin Echevary had medegedeeld kon zeer goed mogelijk zijn.

De Parijse juwelier, die het valse stuk voor haar had laten vervaardigen, had ook ter reparatie het beroemde snoer van de jonge gravin in handen gehad, en zij herinnerde zich nu zeer goed, dat hij haar omstreeks een jaar geleden had medegedeeld, dat de eigenares zich van het kostbare stuk had willen ontdoen, hiertoe door de nood der tijden gedwongen.

De jonge filmster, die met zoveel sensatie haar intrede deed in de wereld van de film, sliep die nacht allesbehalve rustig, en het had niet veel gescheeld,

of zij had de arme Bamberg als een schildwacht voor haar deur geplant.

Zij nam dadelijk na haar ontwaken een ijskoud bad, dat haar zenuwen weer een weinig tot bedaren bracht, kleepte zich en overtuigde zich, door het zachtjes voor zich heen te mompelen, dat zij het nummer van de telefoon nog wist, evenals dat van de kiosk, dat de vreemde, nachtelijke bezoeker haar had opgegeven.

Niet zonder spanning kocht zij in de hall van het grote hotel, aan de krankeniosk, die daar stond, enige ochtendbladen, maar geen enkele daarvan bevatte ook maar één regel over hetgeen zich die nacht in het hotel had afgespeeld, en dat gaf haar een groot gevoel van opluchting, al onderschatte zij geenszins de waarde als reclame-object van zulk een nachtelijke overval, die nu eens werkelijk gebeurd was en niet uit de vruchtbare duim van een persagent was gezogen.

Bamberg kwam naar beneden, goed uitgerust, fris geschoren, in zijn humeur, en de jonge vrouw had hem bijna kunnen haten om die gemoedsrust en die serene kalmte.

— Wat staat er voor vandaag op het programma? vroeg Else tenslotte gemeenlijk, en naar buiten kijkend door het grote raam van de eetzaal, naar de drukte daarbuiten op het plein, waar reeds duizenden auto's, trams en bussen, schijnbaar ordeloos, door elkander heen schoven.

— Er wordt om tien uur begonnen, maar er zijn eerst een paar tonelen, waar je niets in te doen hebt en die zullen wel duren tot elf. Als ik jouw was, zou ik eens een mooie autorit in de omgeving maken. Ik heb een uitstekend autotje voor je op de kop getikt.

— Toch geen tweedehands, vroeg Else met vlammeende ogen.

— Wel tweedehands, maar alles behalve een vod, een echte Rolls, die nog geen drie maanden geleden van de fabriek is gekomen, die het eigendom was van Lionel Barrymore, die er genoeg van

heeft gekregen. Ik heb de wagen heus voor een koopje en hij zal je zitten of hij je aan het lijf geschilderd is.

— Maar ik pas voor geen auto in de buurt van deze stad, waar je telkens hoort van ontvoeringen en aanslagen!

— Je zou mij mee kunnen nemen!

— Dan pas ik er eerst recht voor!

— Heel vriendelijk;... doe dan wat je wilt. Neem een van de gidsen mee van het hotel of een van de tolken. Die kennen de omgeving hier uitstekend. Je kunt van hier rijden naar Wilmington, San Pedro, of Long Beach, daar ben je in een half uurtje. Je kunt ook naar San Diego of naar Colorado gaan, dat is een tocht van bijna een uur, maar zorg alsjeblieft dat je tijdig terug bent, want de schone dagen van Aranjuez zijn voorbij, waarin een filmster zich kon veroorloven, te laat op een repetitie te verschijnen. Nu is het anders geworden. Geen ster zo hoog, of zo blinkend, die gevrijwaard is tegen boete. Het is maar een waarschuwing, Else. Je hebt mij dus niet nodig vanochtend?

— Ik heb je tenminste niet in mijn nabijheid nodig, antwoordde Else humeurig.

— Dan zal ik je een uurtje verlof vragen. Ik heb iets te doen in de stad. Gister heb ik een manchetknoop beschadigd bij het dichtdoen van een deur. Ik hecht erg aan die dingen, en ik wil ze laten herstellen.

— Een geschenk van een vrouw?

— Van de vrouw, van wie ik het meest ter wereld heb gehouden, Else, van mijn moeder.

— Jij bent nog niet zo kwaad, parole d'honneur! zei Else, die was opgestaan en hem heel even aan het oor trok. Nu, ga dan maar. Maar je zorgt dat je om elf uur in de studio bent. Ik weet het niet,... ik voel me daar nog wat onzeker, zo helemaal alleen.

— Dat is een compliment voor mij, Else. Dan ga ik maar.

Toen nam hij zijn hoed en lichte regenjas en zei bij het opstaan:

— De Rolls is lichtgroen, want ik wist dat je die kleur prefereerde. De bungalow is al gehuurd en de slaapkamers liggen op het Oosten. Je hoeden zijn al teruggezonden en voor de rest zal ik zorgen. Tot straks in de studio.

Bamberg ging naar buiten, bladerde opnieuw in zijn opschriftboekje en mompelde voor zich heen:

— Juan Dodge, Mayflower Square. Goedkoop zal de man niet zijn, maar dat hindert niet. Als hij het werk maar goed verricht.

Het was zeer warm, maar de afstand was niet groot. De jonge man besloot dus te voet te gaan.

Hij liep om het reusachtige plein heen, ging een brede winkelstraat in, liep voorbij een van die paleisachtige warenhuizen, die uit louter marmer schijnen te bestaan en zeer veel glas, en kwam, zonder naar de weg te vragen, in Mayflower Square, een ruim plein met een vierkant plantsoen in het midden, omringd door de onmisbare plantanen, en waar zich eveneens louter winkels bevonden.

Een daarvan was de juweliërszaak van mijnheer Juan Dodge, en het was daar, dat de jonge man binnentrad, niet zonder enige schroom, want hij had nog nooit zo iets weelderigs en indrukwekkends gezien; en toch was hij al heel wat juweliërswinkels in de hoofdsteden van het oude Europa binnengegaan.

Een jonge man, die er uitzag als een prins van den bloede, trots, knap, met een bleek interessant gelaat en keurig gekleed, trad hem dadelijk tegemoet, en vroeg op een zachte beschaafde toon naar zijn verlangens.

Bamberg, die toch heel wat gewend was, durfde bijna zijn bescheiden vraag niet stellen, maar hij besloot er toch toe over te gaan, haalde een kartonnen doosje te voorschijn, opende het, en liet twee tamelijk ouderwetse gouden manchetknopen zien, in de vorm van ineengekronkelde slangen, met robijnen ogen.

Een van de knopen was verbogen, en miste het ene robijnsteentje.

Maar Bamberg had met een voortreffelijk afgerichte winkelbediende te doen, die met de grootste hoffelijkheid zei:

— Dat zijn zeer fraaie knopen, mijnheer, en zeker waard om hersteld te worden. Het is een ogenblikje werk, om dat recht te buigen en een nieuw oog in de holte van die slangenkop te zetten. Als mijnheer er soms even op wil wachten...

— Heel graag! antwoordde Bamberg haastig, die dit niet verwacht had.

De belangwekkende winkelbediende geleidde hem naar een gemakkelijke stoel, een weinig terzijde van de lange, ebbenhouten toonbank, die hier en daar met glazen platen was bedekt, afgewisseld met lappen zwart fluweel, en daarin liet Bamberg zich neer, terwijl de jonge man met het doosje en de stenen verdween. Bamberg liet zijn ogen eens in het rond gaan. Hij zag nog andere mannelijke winkelbedienden, hij zag ook jonge meisjes, en het trof hem als iets zeer wonderlijks, dat al die winkelbedienden een rol schenen te spelen, dat zij meededen in een film! En dat was ook niets verwonderlijks, want alles scheen hier in Los Angeles doortrokken te zijn van de geest van de studio. Zelfs de wagenbestuurders van de tram, namen houdingen aan en maakten bevallige gebaren, alsof voortdurend de lens van een camera op hen gericht was.

De winkel zelf was zeer groot en men moest wel vijf en twintig stappen doen om de zware, dubbele toegangsdeur tot aan die ebbenhouten toonbank, lichtgebogen als een maansikkel, te bereiken. Langs de wanden stonden hoge, kostbare vitrines en achter de toonbank bevonden zich drie deuren, waarvan er een waarschijnlijk naar een werkplaats leidde, terwijl de tweede halverwege van matglas voorzien was, waarin het woord « privékantoor » was geëtst.

Geheel rechts leunde een tamelijk eenvoudig gekleed man met zijn elleboog op de toonbank, en sprak zachtjes met een der verkoopsters, Bamberg echter merkte op, dat die man voortdurend aandachtig naar hem keek.

— Waarschijnlijk een detective, bromde hij. Nu, je mag kijken zoveel je wilt, mannetje. Ik heb mij zelf gelukkig niets te verwijten.

Na verloop van ongeveer vijf minuten ging de winkel deur bijna onhoorbaar open, en een zeer elegant heer trad binnen.

Zonder links of rechts te kijken, ging de heer met vaste stappen op de toonbank toe en vroeg in het Engels, maar met een accent dat onmiddellijk zijn landaard als Mexicaan verried:

— Kan ik mijnheer Dodge, persoonlijk even spreken?

De chefbediende keek even bedenkelijk, taxeerde vlug de bezoeker, keek naar de juwelen ring, naar het parelen dasspeldje en naar het diamanten knoopje in het overhemd, verborg op meesterlijke wijze een glimlachje bij het zien van al dit fraais en zei toen onzeker:

— Ik weet niet, mijnheer heeft het erg druk op dit ogenblik, of hebt u soms een afspraak met hem?

— Dat niet, maar het gaat om een zaak van gewicht. Ik heb inlichtingen te vragen.

— Ik zal mijn best voor u doen, mijnheer. Mag ik uw naam weten.

— Die doet er volstrekt niet toe, antwoordde de bezoeker ongeduldig. Mijnheer Dodge kent mij toch niet. Het gaat om een inlichting over een vrij kostbaar sieraad, dat is alles.

Nog even aarzelde de chef, toen liep hij om de toonbank heen, opende, zonder kloppen, de deur van het privé kantoor, en keerde even later terug met de mededeling, dat mijnheer Dodge de bezoeker kon ontvangen, mits het bezoek niet te lang duurde.

De keurige heer maakte een korte buiging, ging op zijn beurt om de toon-

bank heen, waarbij hij de eenvoudig geklede man moest voorbijgaan, die zijn houding niet veranderd had, maar wiens ogen de bezoeker volgden, totdat deze achter de matglazen deur verdwenen was.

— Voor deze heer is het zeker niet nodig? vroeg een andere winkelbediende hem glimlachend, toen de kantoor deur goed en wel dicht was.

— Meer dan ooit voor heren met lichte slobkousen en pareltjes in hun das, zei de man bij de toonbank, die nu pas van houding veranderde.

— Gaat u dan maar even mee, zei de bediende, en hij bracht de eenvoudig geklede man door de derde deur in een kale en vrij duistere gang, liet hem vier tredjes opgaan, zó dik bekleed, dat alle gerucht van voetstappen erop versmoorde, en zei toen fluisterend:

— Hier is de kleine opening! Aan dit knopje kunt u dit schuifje wat opzij trekken en dan kunt u bijna het gehele kantoor overzien. Hebt u mij nog nodig?

— Ik dank u. Ik zou u niet gaarne van uw werk afhouden. Een uitmuntende vinding, die voor de politie van veel nut kan zijn. Men zou zelfs door deze kleine opening in de muur kunnen fotograferen.

— Dat is al gebeurd, zei de bediende.

En intussen trad de bezoeker, na een enkel vertrek te zijn gepasseerd, waar een zestal klerken ijverig zat te cijferen en te schrijven, het heiligdom van mijnheer Dodge binnen.

Hij vond daar, niet zo heel hoog uitstekend boven een reusachtig schrijfbureau, een kleine, zwaarlijvige, reeds grijzende man met een vervaarlijke hoornen bril op zijn vlezige neus, die bezig was met behulp van een toetsstift een lange ketting van dunne gouden schakeltjes te onderzoeken op zijn echtheid.

Maar een zeer snelle, scherpe en onderzoekende blik was reeds tijdens dat onderzoek naar de elegante heer uitgeschoten, ofschoon deze het nauwelijks bemerkte had.

Toen liet hij het gouden kettinkje uit zijn dikke, witte vingers op het tafelblad glijden, schoof achter op zijn stoel, keek de bezoeker op zijn gemak aan, en ditmaal heel wat langer, wees op een stoel, zodanig geplaatst, dat degene, die erop plaats nam, maar dat wist hij natuurlijk niet, juist met het gelaat naar de kleine onzichtbaar verborgen opening daarboven in de muur gewend zat, en begon op een koel, zakelijke toon:

— Wat is er van uw verlangen, mijnheer? Ik moet er u op wijzen, dat het niet mijn gewoonte is, mij geheel onbekende lieden, hier in mijn privé kantoor te ontvangen, en zeker niet personen, die hun naam niet wensen op te geven.

— Ik zie niet in, waarom u mijn naam zou behoeven te weten. Ik kom eenvoudig een informatie vragen over de echtheid of de valsheid van een snoer diamanten.

— U schijnt zich dat wat al te gemakkelijk voor te stellen, mijn waarde heer, zei Juan Dodge droogjes. Zo vlug gaat dat nu weer niet. Maar ik wil mijn best voor u doen. Laat maar eens zien.

Toen haalde hij langzaam uit zijn binnenzak een plat doosje, niets anders dan een leeg sigarettendoosje, schoof het uiteen, en wierp met een vlugge beweging een snoer glinsterende stenen voor mijnheer Dodge neer.

Welke uitwerking de bezoeker ook van dit gebaar had verwacht, zeker niet hetgeen er thans volgde!

Want mijnheer Dodge had zich als het ware op het snoer geworpen, hief het toen vlak voor zijn ogen en staarde er naar als versteend, met een ver openhangende mond en uitpuilende ogen.

— Is dat snoer echt of is dat vals? vroeg de bezoeker, verbaasd over de uitdrukking op het gelaat van de juwelier.

Juan Dodge gaf geen antwoord, maar zijn handen begonnen te beven, en hij keek de ander aan met een mengeling van vrees, woede, en achterdocht, die

tot gevolg had, dat de ander zijn stoel een weinigje terzijde schoof, teneinde zijn benen een behoorlijke ruimte te verschaffen.

— Hoe komt u aan dat halssnoer, mijnheer?

— Wat doet dat ertoe? Het is mijn eigendom. Is dat niet voldoende? Is het vals of niet?

— Voortreffelijk nagemaakt, maar vals!

— Ik dacht het half en half, bromde de bezoeker tussen de tanden. U bent zeker van uw zaak?

— Ik heet Juan Dodge, mijnheer, en die vergist zich niet, zei de juwelier uit de hoogte, en toch trilde zijn stem een weinig en op zijn voorhoofd stonden kleine pareltjes zweet, die hij met een grote zakdoek begon weg te vegen.

Hij bekeek het snoer nogmaals zeer nauwkeurig, nam er een loupe bij, liet een dof gegrom horen, en vroeg plotseeling, met een felle blik in zijn ogen:

— Mag ik weten hoe u aan dat snoer nagemaakte diamanten komt, mijnheer?

De bezoeker gaf niet onmiddellijk antwoord, maar keek eerst eens naar het getraliede venster en vervolgens naar de verbindingsdeur. Toen gaf hij schouderophalend ten antwoord, afgemeten en onverschillig:

— Ik geloof niet, dat dat er veel op aan komt.

— Zou u dat denken, mijnheer? vroeg de juwelier sarcastisch.

Dan zal ik u eens wat vertellen. Dat snoer is vals, daaraan valt niet te twifelen. Het is nagemaakt naar een ander en heel bekend snoer en dat ligt daar in die kast, mijnheer. Begrijpt u nu mijn verbazing? Weet u werkelijk niet, wie dat snoer heeft vervaardigd en waar men het deed?

— Ik heb er geen flauw idee van, antwoordde de bezoeker grimmig, en het kan mij ook niet schelen. De hoofdzaak is voor mij, dat het snoer is nagemaakt.

Hij was reeds opgestaan, scheen zich te bedenken, wendde zich naar de juwelier om en vroeg langzaam:

— Kunt u mij overtuigen van de valsheid? Wilt u mij het echte snoer tonen?

— Natuurlijk wil ik u het echte snoer laten zien, maar ik ben anders niet gewoon, dat men mij niet op mijn woord gelooft.

Hij draaide zich om, liep op zijn brandkast toe, terwijl hij zijn sleutels uit de zak haalde en daar hij geen ogen in de rug had, kon hij niet zien, dat de bezoeker met een snelle beweging een browning te voorschijn haalde, die voorlopig nog achter het blad van de schrijftafel verborgen bleef.

De deur van de kleine, moderne kast draaide zonder enig geluid op haar geoliede scharnieren en mijnheer Dodge nam van een der stalen planken een zorgvuldig ingepakt doosje, met een keurig elastiekje dichtgehouden.

Met dat doosje keerde hij naar de tafel terug, maakte het elastiekje los, wikkelde het papier er af, opende het doosje, nam daaruit een prachtig snoer diamanten, dat met recht als twee druppels water geleek op het andere, dat daar nog altoos neergeworpen op het donkergroene laken van de schrijftafel lag.

— U ziet, dat er geen verschil hoeg-

naamd is! zei Dodge kortaf. Zelfs een vakman zou zich kunnen vergissen, en zelfs ik zou niet zo zeker van mijn zaak zijn geweest, als ik niet toevallig het echte snoer in mijn brandkast had gehad. Bent u tevreden gesteld, en wilt u mij nu zeggen, hoe u aan dat valse snoer bent gekomen. Bedenk wel, dat ik er een politiezaak van zou kunnen maken, als ik dat wilde. Het is zeer verdacht, dat u met zulk een volmaakte copie van een kostbaar halssnoer in uw zak loopt!

— Tevreden ben ik nog lang niet! gaf de bezoeker ten antwoord, met een grijns om zijn dunne lippen.

De man had zijn wapen opgeheven, en vervolgde op een scherpe, snelle toon sprekend:

— Steek je handen op! Hier, dat snoer!

De juwelier deed, dodelijk ontsteld, een stap achteruit.

De browning ging de hoogte in...

Maar op hetzelfde ogenblik klonk er ergens in een der bovenhoeken van het vertrek een zwak geluid, zoiets alsof er een sigarenaansteker werd ontstoken. De bezoeker slaakte een doffe kreet, draaide een halve slag om zijn elgen as en zonk toen op het dikke vloerkleed neer.

HOOFDSTUK V

DE TWEE HALSSNOEREN

Men moest in het aangrenzende kantoor het geluid van de val hebben gehoord, want de verbindingsdeur ging open en een oud, grijs hoofd, met een pen achter het oor keek verschrikt naar binnen, zag de man op de vloer en vroeg toen met een bevende stem:

— Hebt u geroepen, mijnheer Dodge. Is... is die mijnheer iets overkomen?

— Neen, hij ligt daar maar zo voor zijn plezier, antwoordde Dodge met een

bibberende stem. Ezel, sta daar niet zo te suffen, maar ga de politie halen.

— Laat dat maar na, klonk een stem van uit de hoogte. Ik kom aanstands beneden.

— Dat is waar ook, daar boven is die kerel van de politie! mompelde Dodge. Dan heeft hij dus toch gelijk gehad.

De eenvoudig geklede man van de toonbank kwam binnen, na de oude

boekhouder terzijde te hebben geschoven, wierp snel een blik op de beide snoeren, en toen pas een blik op de man, die daar op de grond lag.

Hij raapte de Browning van de grond; bekeek het wapen met het oog van een kenner en legde het op de schrijftafel.

— Daarmee heeft hij mij willen doodschieten, mijnheer Lawson, zei de juwelier, bibberend over al zijn leden.

— Dat zou hem heel moeilijk zijn gevallen, mijnheer Dodge. Het is namelijk een ammoniakpistool. Hij zou u alleen maar bewusteloos hebben gemaakt.

— Dat is precies hetzelfde, want dan was hij er toch met het snoer vandoor gegaan! zuchtte de juwelier. Is hij dood? Wat is hem zo ineens overkomen?

— Ik heb op hem geschoten, door de opening heen, daarboven, mijnheer Dodge. Dood is hij niet, alleen maar bewusteloos.

— Dus geen politie, mijnheer? vroeg de boekhouder, die nog altijd met een bleek gelaat op de drempel van de tussendeur stond.

— Neen, heb ik je immers gezegd, zei Lawton kortaf. Ik zal zelf wel voor hem zorgen. Ga maar heen.

De tussendeur ging dicht en Lawson was met mijnheer Dodge en de bewusteloze man alleen.

Hij was op het schrijfbureau toegetreden, keek glimlachend neer op de beide snoeren, het valse en het echte, en vroeg toen:

— Hebt u er geen besef van, mijnheer Dodge, hoe de man, daar op de grond, aan dat valse snoer is gekomen?

— Niet het allergeeringste. Ik wist volstrekt niet, dat er een copie van bestond. Dat is zelfs voor mij zeer onaangenaam, want het zal de waarde van het echte snoer sterk depreciëren.

— Is dat snoer uw eigendom?

— Neen, dat niet. Ik heb het in consignatie, maar het is niet onmogelijk, dat ik het zelf koop. En wilt u mij nu eens vertellen, mijnheer Lawson, hoe u kon weten, dat die schurk mij vandaag

zou komen bezoeken met een nagemaakt snoer?

— Mijn waarde heer Dodge, dat zijn van die vakgeheimen, die men niet ver-raadt. Ik wist het, laat u dat voldoende zijn. Maar wat wordt die man zonderling rood in zijn gezicht.

Mijnheer Dodge kwam haastig van achter zijn tafel te voorschijn, bukte zich naar de bewusteloze man en zei:

— Hij is niet rood, maar bruin, zo zag hij er ook uit toen hij kwam. Ik hoop dat u mij spoedig van hem zult verlossen. En als het even mogelijk is, zou ik gaarne zien, dat er niet al te veel ophef van de zaak werd gemaakt. Ik bedoel... zou ik volstrekt als getuige moeten optreden?

— Ik geloof niet dat u als getuige zult behoeven voor te komen, mijnheer Dodge. Ik heb daar een zeker voor gevoel van.

— Des te beter. Dan zult u mij nu wel veroorloven, beide snoeren op te bergen?

— Beide niet, mijnheer Dodge. Ik zal verplicht zijn, het valse mede te nemen.

— Dat vreesde ik al, zuchtte Dodge. Nu zal ik mijn kleinnood weer in de kast leggen. Hola! daar zou ik mij bijna hebben vergist. Dat zou allerlei onaangenaamheden tengevolge hebben gehad. Het snoer bij het raam is het valse en het andere is het echte!

— Over een kwartier bent u van hem bevrijd. Ik zal een paar agenten halen om hem weg te brengen. Adieu, mijnheer Dodge. Als u mij weer eens nodig hebt, kunt u op mij rekenen.

Mijnheer Dodge bleef alleen met de bewusteloze man, en hij vond, dat hij nog nimmer zulk een onaangenaam en lastig gezelschap had gehad. Hij was dan ook niet tot werken in staat, maar ging voor het getraliede venster staan, keek maar wat naar buiten, stak een dikke, zwarte sigaar op, legde hem onmiddellijk weer weg en voelde zich zeer opgelucht, toen er reeds tien minuten later, een paar agenten binnentraden, waarbij een reus van een kerel was,

die zonder al te veel omslag en met bitter weinig ontzag de fijn geklede heer opraapten, waarna de zwaargebouwde agent hem als een zak over de schouder legde, zoals men dat wel ziet doen door brandweerlieden, die een door de rook bewusteloos geworden slachtoffer van een ladder moeten dragen.

En toen kwam plotseling de gedachte bij hem op, persoonlijk naar Parijs te schrijven, naar een met hem bevriende juwelier, om inlichtingen te vragen, betreffende een namaak van het beroemde Echevary snoer.

En omdat hij het nodig vond, daarbij de diamanten nauwkeurig te beschrijven, ontsloot hij opnieuw de kast, haalde er het doosje uit, keerde er mee naar zijn schrijftafel terug en begon het te ontpakken.

Hij legde het snoer naast zich neer, en het volgende ogenblik, als uitvloeisel van een gewoonte, die reeds een mensenleef tijd had geduurd, nam hij de sterk vergrotende loupe ter hand, greep met de andere hand het snoer, en toen werd mijnheer Dodge zo wit, als hij misschien nooit in zijn leven geweest was.

Zijn dikke handen begonnen zo te trillen, dat het diamanten snoer er aan ontglipte en de in zijn oog geklemde loupe losgleed en over het tafelblad rolde.

Toen leunde mijnheer Dodge achterover in zijn stoel en begon zachtjes te kreunen. Hij drukte zijn vinachtige hand tegen zijn voorhoofd, en dat gebaar scheen aan zijn gedachten weer een andere loop te geven, want plotseling werd hij doldriftig en rukte met een woedend gebaar de telefoon van de haak.

Hij liet zich verbinden met het hoofdbureau van politie en stampvoette van driftig ongeduld, omdat het hem te lang duurde, eer hij antwoord kreeg.

Maar eindelijk begon hij te praten met de hoofcommissaris zelf.

— Dodge is mijn naam, Juan Dodge, de juwelier. Is die Lawson op het bu-

reau? Neen, geen agent, een detective! Ik versta u niet goed werkt er niemand van die naam op uw bureau? Een lange kerel, met diepliggende, grijze ogen, zwart haar, met witte vegen er door, een kop als Lewis Stone in zijn goede dagen! Maar dat is een krankzinnigheid, mijnheer. Waarom zou die man een andere naam hebben opgegeven. U had hem toch zelf uitgezonden! Wie dat zei? Hij zelf natuurlijk!

Niet zonder moeite viste mijnheer Dodge met zijn linkerhand zijn zakdoek uit de zak en bette zich daarmee het zweet van het thans vuurrode gelaat.

Toen bulderde hij weer verder, zodat de boekhouder een verschrikt gelaat boven het matglas van de tussendeur kwam steken:

— Maar wat is er dan gebeurd met de man, die mij is komen bezoeken met een vals snoer diamanten en die door twee van uw mannen is weggehaald. Niets van bekend? Maar spreek ik dan met de directeur van een gekkenhuis?

De zakdoek moest opnieuw dienst doen, en toen ging mijnheer Dodge weer voort, struikelend over zijn eigen woorden.

Er volgde een stilte en toen loeide mijnheer Dodge, half zinneloos van woede:

— U hebt er geen sylabe van begrepen? En dat noemen ze nu de politie! Een bedrieger? En die twee agenten dan, waren dat dan soms ook bedriegers?

Het antwoord scheen mijnheer Dodge een weinig te kalmeren, want hij bromde:

— Het is goed. Dan zal ik de komst van uw detective afwachten. Maar stuur mij dan in 's hemelsnaam een echte. Een penning? Wis en zeker kon hij er een laten zien. En ik had durven zweeren, dat het een echte was!

Ongeveer op hetzelfde ogenblik, dat de beklagenswaardige juwelier daar zo terneer zat, in zak en as, trad de ge-

waande Lawson in wie de lezer natuurlijk reeds John Raffles herkend heeft, een eenvoudige bungalow binnen, niet ver van Long Beach gelegen, na uit een snelle auto te zijn gestapt, die hem daar had gebracht.

Hij moest gebruik maken van een huissleutel, want er was niemand om hem de deur te openen. Hij bevond zich geheel alleen in het kleine huis, waarvan twee vensters op de eerste en enige verdieping, een prachtig uitzicht boden over de zee, ging een vertrek binnen, dat even praktisch als eenvoudig was gemeubeld, stak de hand in de zak en haalde een reeds bekend snoer diamanten te voorschijn, dat hij aandachtig beschouwde.

— Voor mijnheer Dodge is het niet zulk een bijzonder groot verlies, want die slimme vos zal zich wel verzekerd hebben en voor mijn armen is het een buitenkansje, bromde hij. Jammer echter, zal ik het eerste halfjaar er niet aan kunnen denken, het snoer te gelde te maken, en het is de vraag of de diamanten dan niet in waarde zijn gedaald.

Raffles wist hoe men goede schuilplaatsen in een modern huis kan ma-

ken, en daarin ging hij onmiddellijk het zo schrander verworven snoer verbergen.

Het was vrij laat in de namiddag, en Raffles had reeds ongeduldig een paar malen op zijn horloge gekeken, toen hij gerucht hoorde aan de voordeur.

Hij wierp het dagblad neer, dat hij ijverig bestudeerd had, liep de gang in, en zag in de kleine vestibule twee agenten van politie staan, die volstrekt niet de indruk maakten van zegevierende helpers.

Integendeel, zij stonden daar zeer verslagen en het leek wel alsof zij nauwelijks durfden opkijken.

Raffles was met een paar stappen bij hen, vatte Brand bij de arm, schudde hem heen en weer, en vroeg op strenge toon:

— Wat is er? Waarom sta je daar zo, als verdomde Loewietje? Jullie hebben toch onze man goed opgesloten?

— Opgesloten hebben wij hem, en goed ook, naar wij meenden, maar toch niet zo goed, of hij wist een uur daarna te ontvluchten, antwoordde Brand neerslachtig en toen wachtte hij het onweer af, terwijl hij zijn blauwe tuniek zuchtend begon los te knopen.

HOOFDSTUK VI.

DE ROEP OM HULP

Laten wij maar aanstonds zeggen, dat er van de gehele zaak in de winkel van mijnheer Dodge, en vooral van hetgeen er in zijn privékantoor was voorgevallen, althans die dag niets tot de openbaarheid doordrong.

Bij onderling goedvinden besloten beide partijen dus, de bestolene, zowel als de andere, die de diefstal had moe-

ten bestraffen, de pers er voorlopig buiten te houden.

Else Golding wist dus evenmin iets van al het gebeurde af, als wie dan ook, met uitzondering van de betrokkenen. Zelfs Bamberg bleef het onbekend.

Zij filmde die namiddag, men vroeg naar haar juwelen, zij verzoon een uitvlucht.

Haar stemming werd er niet opgewekter door, zij kreeg woorden met de regisseur, om zes uur had zij berouw, dat zij ooit de voet op een schip naar Amerika had gezet, om zeven uur dineerde zij met een dieprampzalige Bamberg, die de slagen moest opvangen, om acht uur begaf zij zich naar een schouwburg, zij verliet die weer om elf, zij reed in haar nieuwe, mooie Rolls naar haar hotel terug, en al die tijd had zij er niet het minste vermoeden van, dat zij gevolgd werd door een zeer goed gekleed heer met een donker uiterlijk, en die er uitzag als een Zuid-Amerikaan.

In een verfoeilijk humeur nam de filmdiva afscheid van haar secretaris, die diep bedroefd zijn eigen logeerkamer opzocht.

Zij zelve had nauwelijks de deur gesloten en gegrendeld, of er werd zachtjes geklopt en de stem van een of ander kamermeisje op de gang zei:

— Miss Golding, daar is iemand van de politie, om u over een dringende zaak te spreken.

Else schrok hevig, maar schoof de grendels terug en het volgende ogenblik trad er een man de kamer binnen, die ze dadelijk weer voor de deur schoof, met de laconieke opmerking:

— Dit is beter, zo kunnen wij ongestoord praten! U kent mij natuurlijk niet, maar dat is van minder belang. Ik kom hier inzake het halsnoer!

— Is het teruggevonden? vroeg Else verbaasd over het vrijpostige optreden van de man en zeer ongerust over het antwoord.

— Neen, antwoordde de bezoeker, nu pas zijn hoed afzettend. Else zag een gebruid, knap, naar niet zeer geruststellend gezicht, zij zag kleren, die wat al te elegant waren, en zij zag een paar gevaarlijke ogen.

Ongevraagd nam de bezoeker plaats, maar zo, dat hij zich tussen de deur en de bewoonster van dit vertrek bevond, en verzocht har met een elegant gebaar, eveneens plaats te nemen.

Maar de dreiging was nog altijd in zijn donkere ogen, toen hij op zachte toon begon:

— Het gaat dus om het halsnoer, Miss Golding. Laat ik beginnen met u te waarschuwen, dat u geen beweging moet maken en ook niet moet roepen of zulke dwaasheden begaan, want die zal ik niet toelaten. Gisteren werd u een snoer zeer kostbare diamanten ontstolen. Ik werd belast om ze te laten onderzoeken of ze echt waren; de rovers waren namelijk niet zeer gerust op dat punt. Ik ging dus vandaag met het snoer naar een juwelier en hoorde, dat het vals was; en mij werd er een getoond, dat er als twee druppels water op geleek. Ik wil wel erkennen, dat ik zeer boos was, Miss Golding. Ik zal het kort maken. Ik begon wat met een browning te spelen, maar kreeg geen gelegenheid het spelletje tot een goed einde te brengen, door welke redenen, dat zal u weinig belang inboezemen. Dat echte snoer is natuurlijk van u, dat hebt u Juan Dodge, de juwelier in kwestie, in bewaring gegeven?

Else was niet in staat, dadelijk te antwoorden. Zij was tot aan de lippen wit geworden en vroeg bijna onverstaanbaar van schrik:

— Was u... behoorde u tot de bandieten, die gisterennacht hier waren?

— Dat is te zeggen, ik heb niet meegedaan, ik ben meer hun zaakgelastigde. Zij zijn een beetje ordinair en nemen natuurlijk voor de handelstransacties iemand, die zich als een heer kan voordoen. Welnu, die heer ben ik. Maar, zoals gezegd, het is verkeerd afgelopen. Het is eigenlijk een heel ingewikkelde geschiedenis, maar ik heb geen lust en geen tijd om u alles mede te delen. De hoofdzaak is, dat uw echte snoer nog in de brandkast ligt van Dodge, en dat ik mijn fout wil herstellen.

Else bevond zich in een zeer benarde toestand! Zij wist volstrekt niet of die man loog of de waarheid sprak. Raffles had haar medegedeeld, dat het echte snoer van Gravin Echevary zich in

Los Angeles bevond, en het toeval of het noodlot kon zeer wel gewild hebben, dat de juwelier, die het bezat Dodge was.

Maar de Mexicaan maakte aan haar aarzelingen een ruw einde. Met de linkerhand schoof hij haar een blaadje schrijfpapier toe, dat hij waarschijnlijk zelf uit de conversatiezaal van een der schrijftafels had genomen, benevens een enveloppe, en met de andere richtte hij de loop van een browning op de jonge vrouw, terwijl hij met een zachte fluis-terstem, maar zeer nadrukkelijk beval:

— Dodge moet uw handschrift natuurlijk kennen. Schrijf op dit papier van het hotel een kort briefje aan hem, waarin gij hem verzoekt bringer dezes uw diamanten mede te geven. Het is de gemakkelijkste en de veiligste weg om ze in mijn handen te krijgen. Met valse rommel laten wij ons niet afsche- pen. En ik zou u aanraden het vlug te doen, want ik versta geen gekheid. Ik verzeker u, dat dit geen amoniakpistool is, maar een echte browning, voorzien van een geluiddemper. Mijn schot zou dus buiten de kamer niet eens gehoord worden. Neem dus deze pen maar op en schrijf...

Juist op dit ogenblik werd er weer op de deur geklopt en een heel beken- de stem vroeg op klagelijke toon:

— Zullen wij geen vrede sluiten, Else?

De jonge vrouw had de mond reeds geopend om te antwoorden, misschien wel om te schreeuwen, maar de brow- ning maakte een verdachte, dreigende beweging, de Mexicaan leunde ver over de tafel en siste haar toe, nauwelijks verstaanbaar:

— Dat is je secretaris! Zeg dat je hem niet ontvangen kunt, dat je in bed ligt, of het is met je gedaan!

En de jonge vrouw, doodsbлек, maar wier hersens bliksemsnel werkten, zei met de stem van een zieke, en terwijl de donkere loop van het wapen geen centimeter van haar slaap verwijderd was:

— Ga slapen, Frans! Ik ben weer goed op je. Maar denk je er vooral om, dat je eerst nog nummer Central West 10307 opbelt.

— Nummero Central West 10307 op- bellen? herhaalde Frans verwonderd.

— Natuurlijk, dat hebben we toch vanmiddag afgesproken, domoor. We zouden haar nog vannacht opbellen. Vergeet je het vooral niet, Ga dan nu maar slapen.

— En je bent niet meer boos?

— Heus niet!

De voetstappen verwijderden zich als met tegenzin, de loop van het wapen zakte een weinig, en de Mexicaan beval nors:

— Schrijf nu dat briefje en doe dat vlug!

— Maar die echte diamanten zijn in het geheel niet...

— Wat wilde je zeggen? De echte moeten toch jouw eigendom zijn. Je tracht me te bedriegen, ik zie het wel! Maar pas op, ik zal geen medelijden kennen, als je met trucs begint! Schrijf op dat briefje.

Aarzelend nam Else de pen, aarzel- end doopte zij hem in de inkt en scheen na te denken over de juiste bewoor- dingen. De Mexicaan hield haar voort- durend scherp in het oog, in gebukte houding, luisterend naar alle geruch- ten op de gang. Het liep reeds naar één uur in de nacht, maar de stilte had nog niet haar intrede gedaan in het reus- achtige hotel en eindelijk schreef Else, heel langzaam, telkens ophoudend om na te denken, het briefje aan de juwe- lier Dodge.

Toen het eindelijk gereed was nam de bezoeker het haar af, las het aan- dachtig, vloeiende het af, vouwde het op, deed het in de enveloppe en beval:

— Nu het adres!

Maar nog had Else de pen niet op het papier gezet of de deur van de bad- kamer opende zich geruisloos, een man trad de kamer binnen, en toen de Mexi- caan hem hoorde was het al te laat, en was hem zijn browning uit de hand

geslagen en tot in de verste hoek van de kamer geschopt.

Else slaakte een onderdrukte kreet en keek met schitterende ogen naar de zo te rechter tijd opgedaagde helper, die zelf zijn revolver op de tandenknarsende Mexicaan gericht hield en riep:

— Zo vlug al? Maar dat is een wonder!

— Helemaal geen wonder, Miss Gol-

ding! U wist dat zo niet, maar het nummer Central West 10307 is er een van dit hotel, en ik was in een vertrek van de tweede verdieping, omdat ik wel half en half vermoedde, dat u mij nodig zou kunnen hebben. zodra het vaststond, dat mijn helpers deze schelm hadden laten ontsnappen. Wat jou betreft, loop voor me uit en geen grapjes, of je krijgt een kogel tussen de ribben.

HOOFDSTUK VII

ELSE IS TEVREDEN... EN RAFFLES OOK

Bij zijn post van de volgende ochtend vond mijnheer Dodge een briefje, tamelijk laconiek opgesteld, waarin hij werd uitgenodigd, om zich om negen uur in de ochtend met het valse snoer diamanten, dat in zijn bezit was achtergelaten, te willen verschijnen op het politieposthuis van de wijk.

De uitnodiging was geschreven op een gedrukt formulier, zoals de politie ze in alle landen bij duizenden gebruikt en aan de echtheid waarvan geen seconde te twifelen viel.

Maar mijnheer Dodge haalde er toch zijn oude boekhouder bij en vroeg kwaadaardig:

— Wat betekent dat nu, Hatch?

— Als ik het wist, zou ik het u zeggen, patroon!

— Zouden ze de kerel hebben gevonden, die het echte gestolen heeft?

— Best mogelijk, patroon.

— Als ik maar een flauw vermoeden had, doe die drommelse Mexicaan aan dat valse snoer gekomen is!

Hij liep wat heen en weer door zijn kantoor, sloeg met de vuist op de brandkast en riep:

— Dat het ooit zo ver komen moest, dat die peperdure kast een nagemaakt vod omsluit. Een kast van Juan Dodge. Als het ooit bekend raakt, ben ik geblameerd. Niemand zal meer bij mij durven kopen. Ik kan je zeggen, Hatch, dat ik bijna geneigd zou zijn, het echte snoer prijs te geven, als ik nooit met een vals te doen had gehad!

— Maar dat gaat nu eenmaal niet, want u hebt het al prijs gegeven!

— Het is half negen, pak het vod maar in, dan zal ik in 's hemelsnaam maar gaan!

— Misschien hebben ze daar wel een goede tijding voor u, mijnheer Dodge.

— Ik hoop het, zuchtte de juwelier. Maar de enige goede tijding kan voor mij zijn, dat ze die twee schurken van agenten terug vinden!

— In uw plaats koos ik liever het gravend in een grote sneeuwwitte zakdoek. Hebt u daar de sleutels?

— Hier op mijn tafel!

De oude Hatch nam de sleutelbos van de tafel en slofte naar de brandkast.

— Wordt je wat kippig op je oude dag, Hatch, vroeg Dodge scherper dan hij misschien gewild had,

— Dat is de sleutel van de wijnkelder, die je daar probeert.

De oude Hatch mompelde iets, stak de sleutel in het slot en vroeg toen verlegen.

— De combinatie, patroon?

— Goede hemel, weet je dat ook al niet meer, riep Dodge ongeduldig uit.

— Het is al zo lang geleden, verontschuldigde zich de oude boekhouder.

Zonder iets te zeggen schoof Dodge hem ongeduldig terzijde, verzette de combinatie van de cijferschijf, trok de kastdeur open, nam er een kartonnen doosje uit, opende het, wierp er een blik in en gromde:

— Daar is het vod! Pak het kostelijke kleinood vooral goed in!

Hij wierp de kastdeur weer dicht, nam zijn hoed en zei knorrig:

— Zorg dat het over een kwartier klaar is.

En omdat mijnheer Hatch zijn zaken verstond, vond Juan Dodge ook precies vijftien minuten later, toen het nog maar vijf minuten vóór negen was, het keurig ingepakte doosje op zijn schrijftafel gereed staan. Hij liet het in zijn zak glijden, nam zijn wandelstok, sloot de deur van zijn kantoor en repte zich toen naar het politiebureau.

Hij toonde een van de agenten, in de wachtkamer voor de manschappen, de ontvangen oproep, de man bestudeerde het formulier en zei toen schouderophalend:

— Ik weet er niets van,... mijnheer Dodge met een convocatie.

De brigadier nam het papier op zijn beurt aan, bekeek het, haalde eveneens zijn schouders op en zei:

— Dat heb ik vast niet verzonden! Er staat niet eens een datumstempel op en evenmin een wijkstempel. Wie heeft dat ding weer zo slordig verzonden?

Er kwam geen antwoord.

En mijnheer Dodge, die haast had en niet gewend was, dat men hem liet wachten, zei, nijdig grommend als een hond:

— Het kan mij niet schelen, wie mij dat ding heeft toegestuurd. Laat me maar met de commissaris praten, die er in vermeld staat, en die me wil spreken over juwelen, zoals hier staat.

De brigadier in persoon bracht mijnheer Dodge een trap op, klopte op een deur, die hij dadelijk daarna opende en riep naar binnen, de bezoeker het formulier in de hand drukkend:

— Mijnheer Dodge voor commissaris Ramsay.

Een ongeduldig gelaat werd naar de bezoeker opgeheven, en een niet bepaald vriendelijke stem vroeg:

— Wat is er mijnheer Dodge?

— We hadden toch afgesproken, dat u rustig zouwt wachten op bericht?

— Is dit dan soms geen bericht? vroeg de juwelier, de convocatie op de schrijftafel werpend.

Commissaris Ramsay nam het papier op, bekeek het met de grootste verbaazing en zei:

— Dat heb ik nooit gedictteerd. Bovendien is het een ouderwets formulier, dat we sedert een maand al niet meer gebruiken. Laat eens zien: wat staat daar nu eigenlijk? U moet mij de valse juwelen tonen? Ja, waarom? Hebt u ze bij?

Mijnheer Dodge wierp het doosje minachtend op tafel.

De commissaris sneed het touwtje door, wikkelde het papier los, nam het deksel op, keek mijnheer Dodge zeer onvriendelijk aan en zei:

— Wist u dat dit doosje leeg is?

— Leeg, stamelde mijnheer Dodge?

Hij rukte de telefoon van de haak en loeide:

— Hatch! Laat Hatch aan het toestel komen, Versta je niet? Is hij er niet? Waarom is hij er dan niet? Ziek?

Met een slag kletterde de microfoon weer op de haak neer.

De commissaris was ook niet direct in zijn humeur.

— Hebt u al een oplossing voor dat lege doosje, mijnheer Dodge?

— Zoek ze zelf, antwoordde mijnheer Dodge grof, en met die woorden stormde hij de kamer weer uit, rolde meer dan hij liep de trap af en was binnen vijf minuten, hijgende en rood, weer in het klerkenvertrek achter de beroemde winkel.

— Wanneer is Hatch weggegaan, was zijn eerste vraag.

— Zowat een half uur geleden, mijnheer, even nadat u weg waart. Maar vraagt u het hem maar zelf; daar is hij!

Als door een slang gebeten, wendde de juwelier zich naar de deur en daar stond Hatch, zwaaiend op zijn benen, groen van bleekheid en zei:

— Ik ben toch maar opgestaan en hier gekomen, mijnheer Dodge. Ik kon het denkbeeld niet verdragen, dat u het zonder mij moest stellen.

— Toch nog hier gekomen? herhaalde Dodge. Jij hebt toch die flauwe grap met dat lege doosje uitgehaald?

— Hoe komt u daarbij, mijnheer Dodge, vroeg de oude Hatch bevend. Ik ben zoeven pas opgestaan, nog geen half uur geleden.

Mijnheer Dodge dacht te bezwijken. Hij rende met dreunende stappen naar zijn kantoor, opende met trillende vingers de deur van zijn brandkast, en staarde als verbaasd in de holle, lege ruimte, daar achter de zware pantserdeur.

Toen griste hij als een dolle stier naar de telefoon en van dit ogenblik af is het maar beter de woedende juwelier aan zijn lot over te laten...

Om elf uur in de ochtend kreeg Else Golding bezoek van een oude, keurig geklede heer in haar kleedkamer op het terrein van Paramount, die haar een doosje overhandigde met de glimlachend uitgesproken woorden: Hierin zult u de valse diamanten vinden, Miss Golding, en ook de juist gerepareerde manchetknopen van mijnheer Bamberg, die ik niet graag voor mij zelf zou willen houden!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Bende van de Gouden Spin

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Iona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose
68. — De Lokstem van het Goud
69. — Het Geheim van de Boekenkist
70. — Het Revolutie Complot
71. — Het Verlaten Huis
72. — Het Spel met de Dood
73. — Het Verstoorde Feest
74. — Russisch Goud
75. — Een Moderne Robinson
76. — De Moord in Fenchurch Street
77. — Het Vioolwonder
78. — De Raadselachtige Moord
79. — Een Avontuur in China
80. — De Verborgene Schat
81. — De Chinese Schatkamer
82. — De Bende van de Gouden Ster
83. — Sensatie in de Opera
84. — De Folterkelder
85. — De Bedrieger bedrogen
86. — De Geheime van Parijs
87. — Speelzucht en Misdaad
88. — De Diamanten Spin
89. — Een duivelse Uitvinding
90. — Parijse auto bandieten
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
97. — De Ontvoerde Diplomaat
98. — Rumoer om de Derby
99. — Gevaren van de Wereldstad
100. — Moderne Piraten
101. — Het Filmkasteel
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
103. — Een Onderaards Drama
104. — De Verzonken Metropolis
105. — De Vreemde Chauffeur
106. — De Moord in het Cabaret
107. — De Negende Steen
108. — Onraad in Hollywood
109. — Ossenkop; gang 5
110. — De bende van «de Ratten»
111. — Het Avontuur in Hollywood
112. — De Bende van de Gouden Spin
113. — Irma Sandrina
114. — In de val gelokt

IN VOEBEREIDING: